

13^e JAARGANG N° 15 – 23 JUNI 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

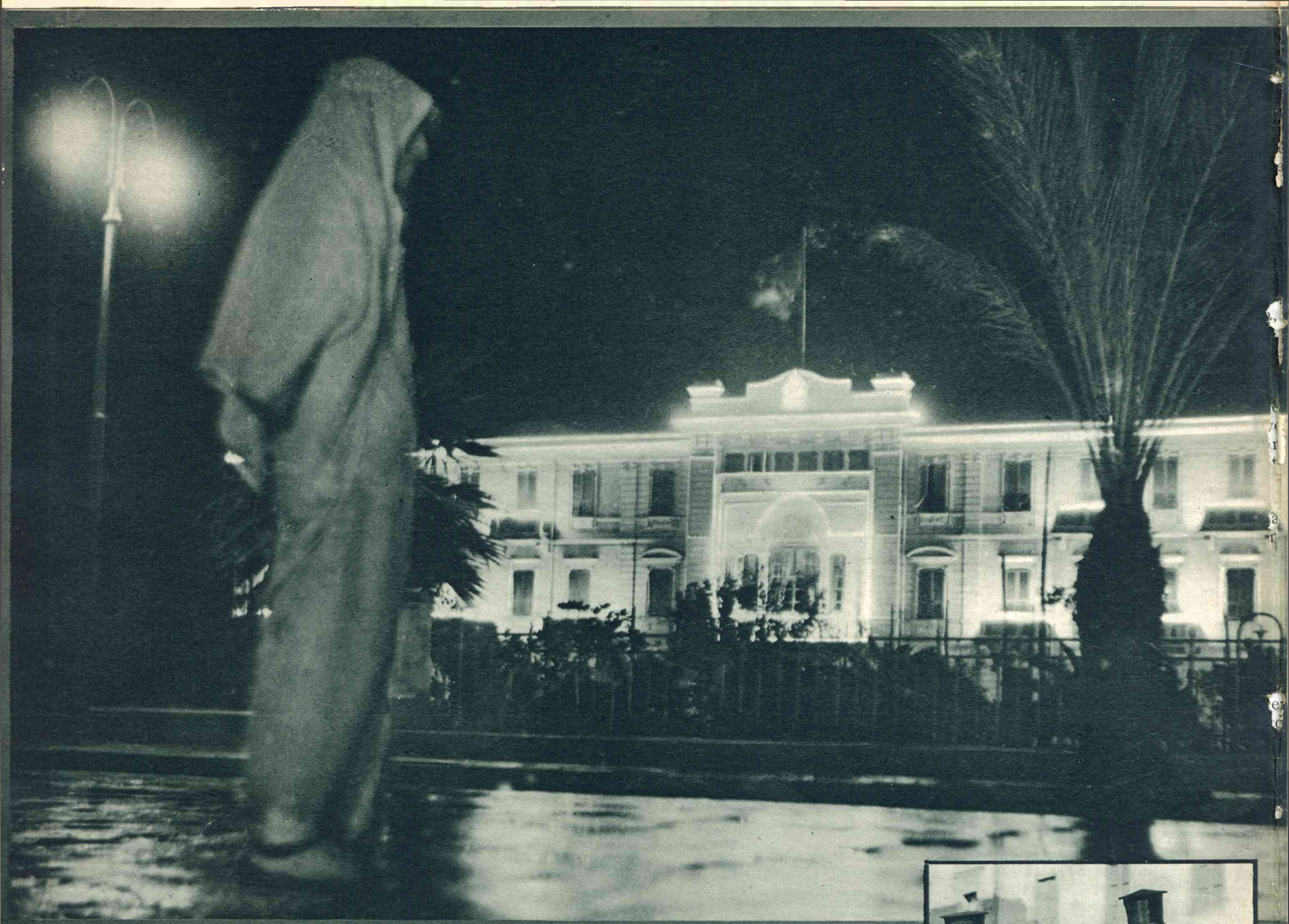
REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

„En ik zie nog maar
geen eind aan de crisis.”

BENGASI, DE MODERNE WOESTIJNSTAD

De regeeringsgebouwen te Bengasi, feestelijk verlicht.

Twee Kaschi, inlandsche legeraalmoezeniers.

Een kijkje op Bengasi's grooten en mooien schouwburg.

De Europeesche parapluie wordt als zonnescherp gebruikt.

In de overstroomde inlanderswijk.

Reeds Odysseus, de groote zwerver der Grieksche oudheid, verhaalt dat hij op zijn tochten te Bengasi kwam. Alleen had deze stad toen een anderen naam, namelijk Hesperidos. Maar de Arabieren, en met hen vele Europeesche geleerden, houden vol, dat deze plaats dezelfde moet zijn als de tegenwoordige hoofdstad van Cirenaica (de oostelijke helft van Lybië), het thans gemoderniseerde Bengasi. De held van Homerus' dichtwerken deelt ook bijzonderheden mede over de geheimzinnige onderaardsche rivier, de Lethe, in de nabijheid van Hesperidos gelegen. En nu men niet lang geleden dezen stroom, tot dan tevergeefs gezocht, ontdekte,

De Arabische vrouw mag Europeesche kleding dragen, maar blijft haar gelaat verhullen.

De Arabier gebruikt reeds een motorfiets, maar aan leeren jas en beenkappen is hij nog niet toe.

Het schoenmaken is hier nog een handwerk.

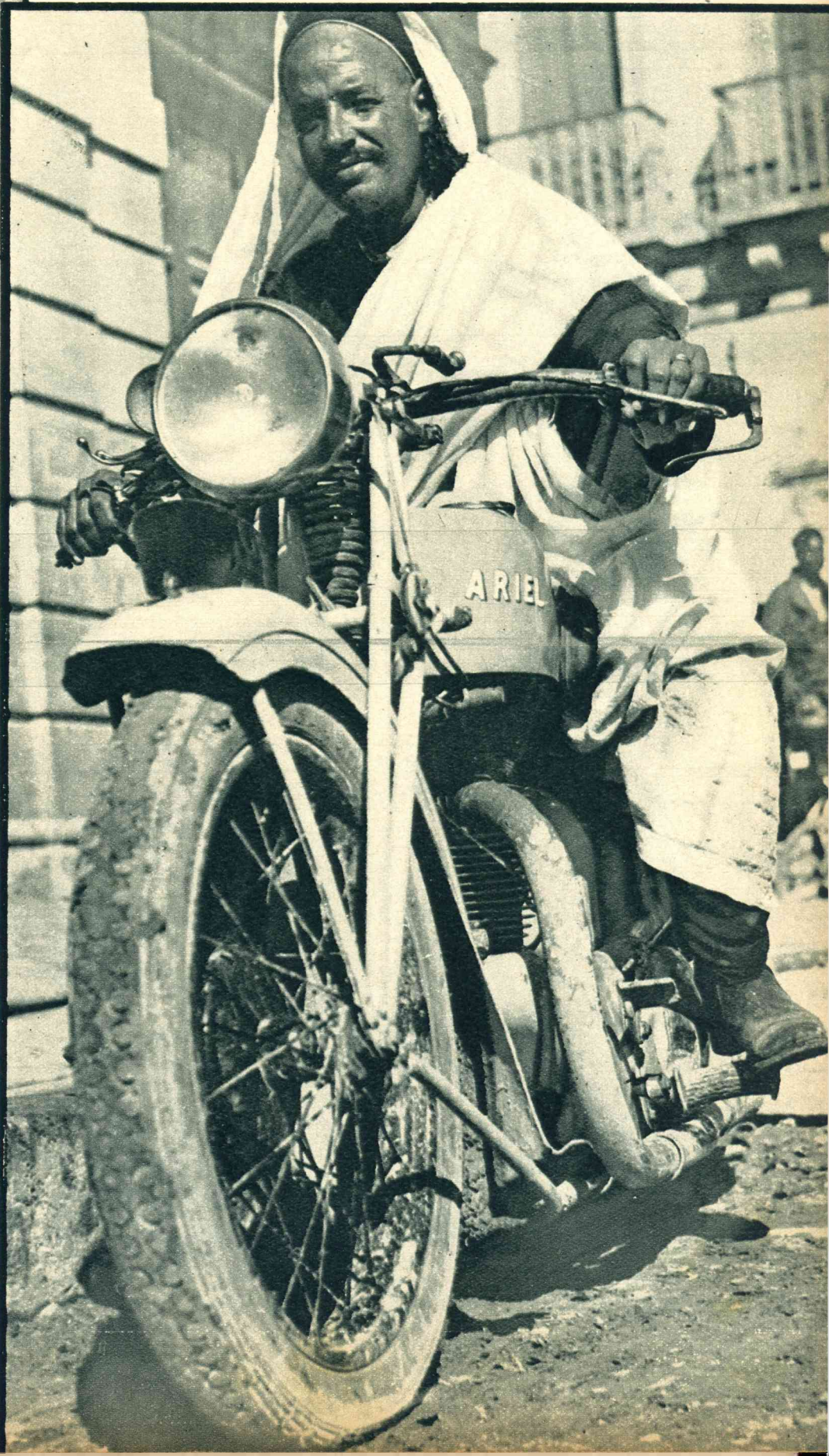

wint ook de verklaring van de Arabieren aan juistheid. Dwars door de rotsen sloeg men zich een toegang tot dezen Lethe, maar den oorsprong van dit snelstroomend water, vol stroomversnellingen en watervallen, heeft nog geen ontdekkingsreiziger weten vast te stellen. Niet minder groote verrassing als het vinden van dezen mythologischen stroom voor den wetenschappelijken vorscher was, is voor den gewonen reiziger een bezoek aan de stad Bengasi, gelegen temidden der Lybische zandwoestijnen. Na den zoogenaamden „Tripolisoorlog" van 1911 tusschen Italië en Turkije viel Bengasi,

Het koren wordt nog met behulp van een grooten molensteen, die door een kameel wordt gedraaid, gemalen.

toen nog niet meer dan een pleisterplaats voor karavanen, aan eerstgenoemden staat toe. In den wereldoorlog werd het tot een belangrijk militair steunpunt bij de gevechten, die ook hier werden gestreden, maar eerst in 1922 werd ernst gemaakt met den ombouw van Bengasi tot moderne stad. De vreemdeling, die een klein Arabierendorp denkt te betreden, komt tot zijn verwondering in een flinke Europeesche stad, met groote gebouwen, breede straten en een heerlijken boulevard. Weliswaar bestaat er nog een wijk voor de inlanders, welke een groot deel van het jaar tengevolge der zware regens onder water staat, maar men treft de Arabieren ook in het gemoderniseerde stadsgedeelte aan. Daardoor ontmoet men op straat de vreemdste en soms lachwekkendste tegenstellingen die men zich denken kan. Want met het moderne bouwen ging lang niet altijd gepaard een vernieuwing of afschaffing van oude gebruiken en gewoonten. Ook hier botsten oud en nieuw tegen elkander; en ook hier zal het nieuwe den taaien strijd winnen.

De letterkundige Johannes Reddingius te Hilversum werd ter gelegenheid van z'n zestigsten verjaardag door zijn vrienden en bemonderaars gehuldigd.

5 Juli a.s. zal het 25 jaar geleden zijn, dat de heer Albert Schuurman, Jacob v. Lennepstraat 321, als maker bij de Amsterd. Gecontr. Part. Nachtveiligheidsdienst in betrekking kwam.

„Rokin les Bains”.

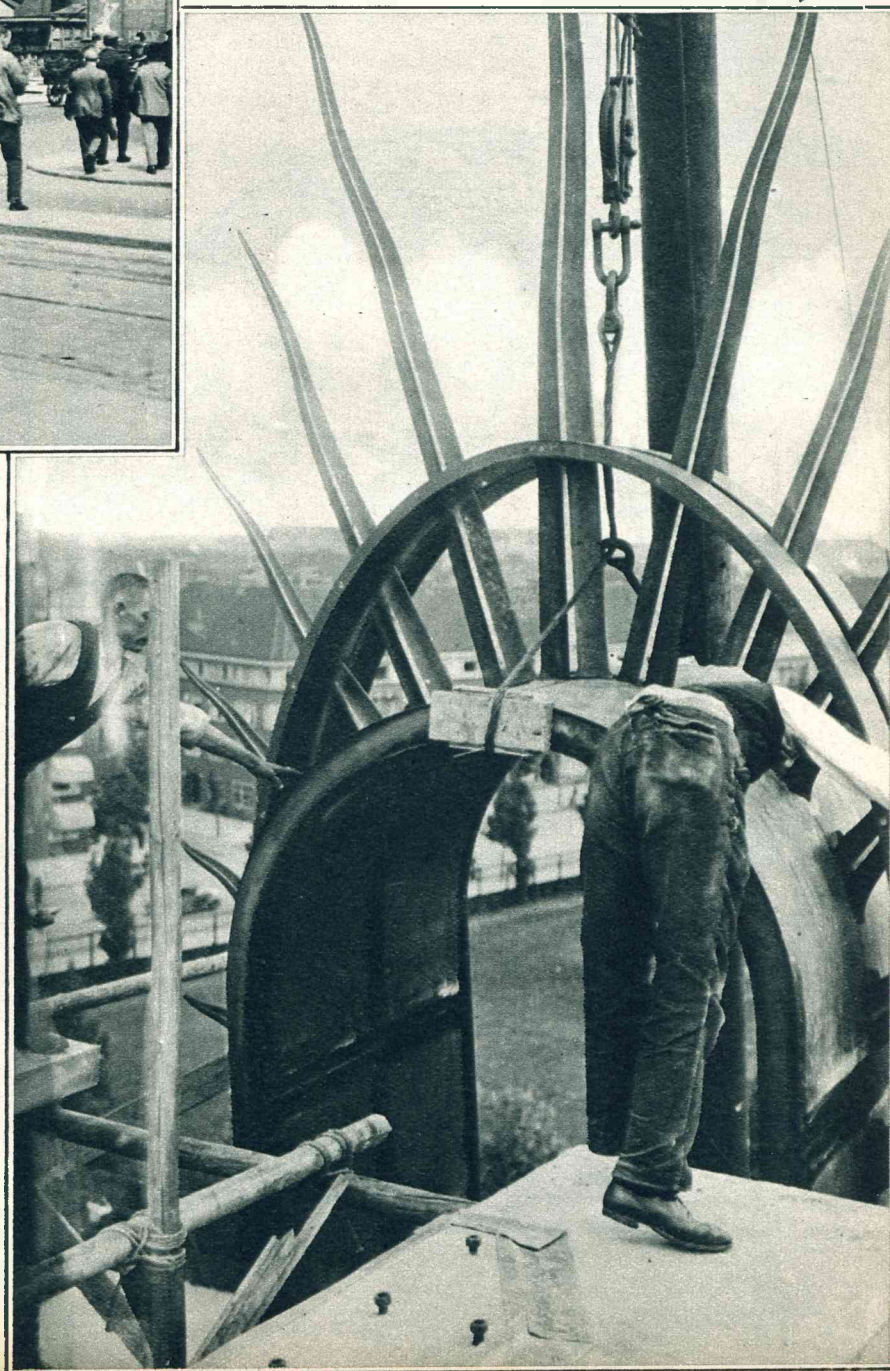
Van hier en ginds

De H.B.S. aan de kruising Weteringschans-Vijzelstraat is thans definitief verdoeven. Hoewel het stadsbeeld er nu niet mooier op is geworden, zal in de toekomst een belangrijke verbetering van dit gevaarlijke punt te verwachten zijn.

De bouw van het Van Heutsz-monument aan het Olympiaplein te Amsterdam vordert gestaag. Dezer dagen werd de twee tons zware bekroning op den toren geplaatst.

Ter gelegenheid van haar 20-jarig bestaan houdt de Haarlemsche Reddingsbrigade een tentoonstelling in het gebouw van den Haarlemschen Kegelbond: Het Bloemendaalsche strand met hulpstukken.

In het Stadion te Amsterdam werd opgevoerd „Anno Sancto”, een sacramentspel, onder regie van Frank Luns. Paus Adrianus VI, de eenige Nederlandsche Paus, in den historischen stoel.

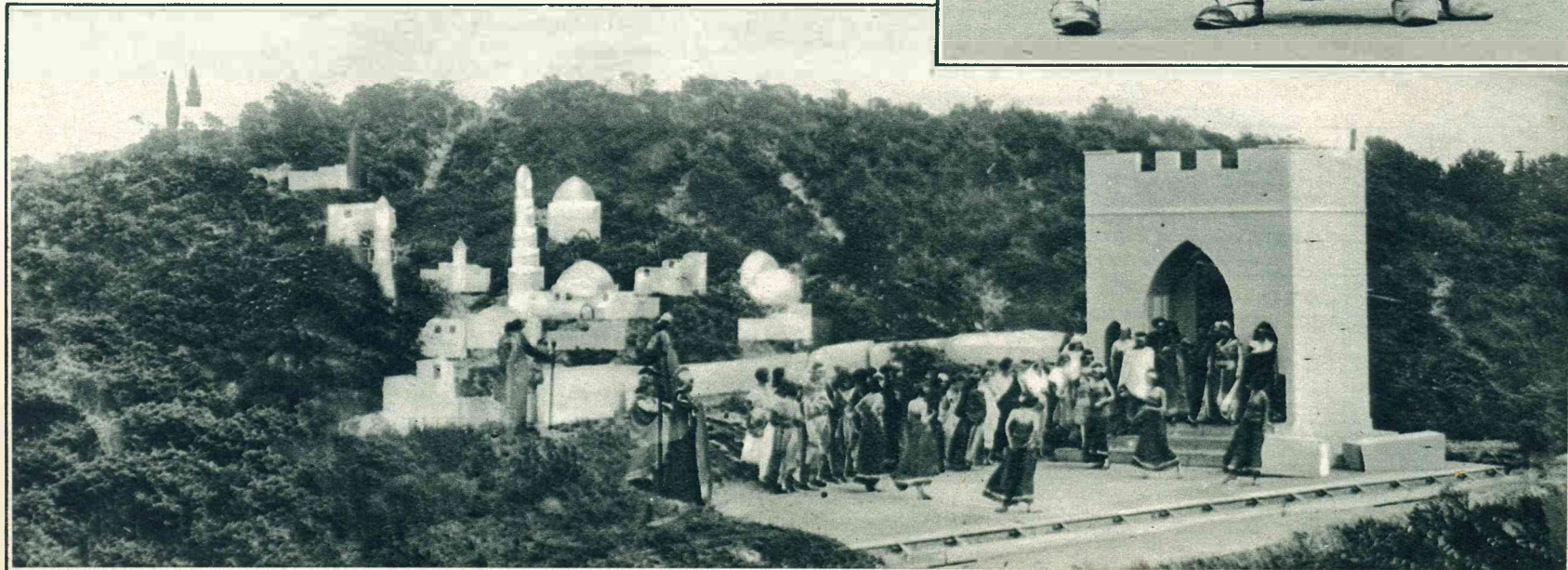
Openlucht- Spelen

Het spel werd besloten met een plechtige processie door 't Stadion.

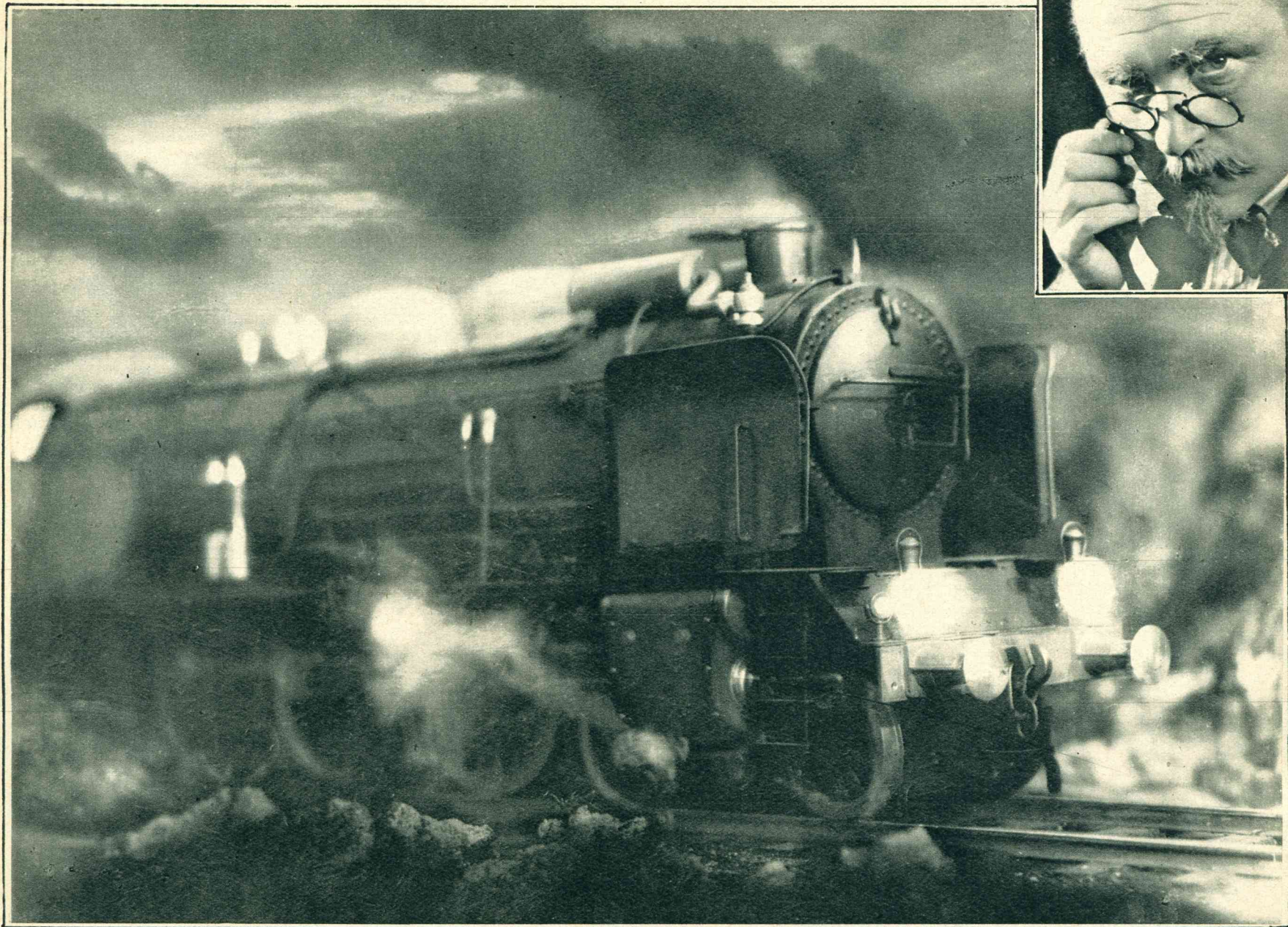
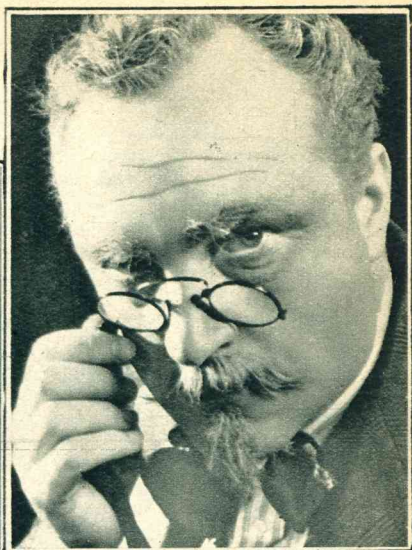
In het Kostverlorenpark te Zandvoort ging de première van het openluchtspeel „Salome”, onder regie van Anton Verheyen. Julia Cuypers als koningin en Jules Verstraete als Herodes.

Overzicht van het fraai gelegen Kostverlorenpark, waar de opvoeringen plaats hebben.

Full speed komt het ijzeren gevaarte aangesuisd . . .

De koning der fondant-pralines.

Rome-Expresse

Een voortsnellende trein is een wereld apart. Meestal bestaat de bevolking ervan uit vertegenwoordigers van alle lagen der samenleving; de minister van justitie kan vis-à-vis den doortrapststen misdadiger zitten en de man met een meterlangen

Voor het vertrek naar het tijdelijk wereldje.

„Wat zegt u . . . ?”

stamboom naast een ijswafelfabrikant zonder meer. Wordt tijdens de reis een tipje van den sluier, die sommige levens bedekt, opgelicht, dan ziet men uit welke heterogene elementen die tijdelijke groep soms is samengesteld. In „Rome-Expresse”, een Film-film, waarin Esther Ralston en Conrad Veidt de hoofdrollen vervullen, houden daden en handelingen der reizigers de aandacht tot het einde toe vast.

De slaapwag van den trein een toonbeeld van rust.

Het ruime Westplein.

Lossen en laden.

DEN HELDER

De Westgracht wordt door fraai geboomte omzoomd.

FOTO'SUIT

Midzomer

ORANJEBLOESEM

DOOR PEDI PALUDE.

Ik herinnerde me Suze Optebeek als een levenslustig, eenigszins oppervlakkig meisje, dat ik op het gymnasium had leeren kennen. Jarenlang waren wij lid geweest van dezelfde roeivereniging en dezelfde tennisclub. We konden er destijds van verzekerd zijn dat, indien zij meedeed, een roeiwedstrijd of een tennismatch, wat ook de uitslag ervan mocht zijn, nimmer zou vervelen. Er ging van haar iets zeer animeerends uit; een sprankelende humor. Zij was altijd degene die, naar men zegt, „het spel compleet” maakte. Toen Frits dan ook haar naam noemde, zag ik in gedachten dadelijk haar guitige, spotachtige gezicht en bereidde ik mij er op voor, een reeks grappige, anecdotische voorvallen te zullen hooren. In plaats daarvan volgde er echter een stilte, zoodat ik mijn ouden schoolkameraad lichtelijk verwonderd aankeek. Pas nu viel het mij op, dat hij bleek was en een z'n gelaat verouderende uitdrukking deed mij begripen, dat Suze, hoe vroolijk mijn eigen herinneringen aan haar ook mochten zijn, Frits leed had berokkend. Dit verraste mij temeer, daar zij beiden elkaar vroeger zoo goed schenen te begripen, dat men hen vrij algemeen als een paartje had beschouwd.

We zaten in den tuin voor het huis, dat Frits Kortner sedert zijn vestiging als arts in het betrekkelijk groote dorp bewoonde. Hier vertoevend, om voor mijn krant een serie artikelen over tuinbouw te schrijven, had ik Frits, toen hij ten huize van den bouwder, bij wien ik mijn licht opstak, een patiënt bezocht, ontmoet en dadelijk herkend. Natuurlijk sloeg ik zijn uitnoodiging bij hem te komen koffiedrinken, niet af. Hij was, hoewel reeds meer dan zeven jaar gevestigd, nog ongehuwd. Een arrogante huishoudster — waarom hij haar niet door een inschikkelijker en beter haar plaats kennende verving, was mij een raadsel — regeerde over zijn woning, over hemzelf en over degenen, wien hij gastvrijheid verleende. Ik bemerkte dit jammer genoeg te laat, anders had ik stellig mijn baggage niet uit het hotelletje naar het doktershuis laten brengen, waar Frits pertinent wilde, dat ik, zoolang ik door mijn werk aan het dorp gebonden zou zijn, mijn intrek zou nemen. Mijn compliment over haar bekwaamheid in het samenstellen en gereedmaken van een dinertje, aanvaardde juffrouw Dufour met een bedaarde hoofdninging, waarmee zij haar waardigheid wilde doen blijken, doch waarin ik haar heerschzucht doorzag. Hoe beminlijk zij ook trachtte te zijn, ik noemde haar bij mezelf „dat mensch” en ik was blij, dat „het mensch” ons nu in den tuin tenminste een oogenblikje rust gunde. Hetzij Frits haar bemoeizucht niet opmerkte, hetzij hij er niet tegen op kon, hij liet haar, voor zoover ik den eersten middag en avond van mijn verblijf opmerkte, betijen. Wij zaten samen onder den eeuwenouden, bruinen beuk voor het huis en hoorden haar in de keuken met vaatgerei bezig zijn.

„In de zesde waren we bijna altijd samen, Suze en ik en ook daarna bleef zij mij boven andere vrienden voorrang geven. Wat wil je? Ik ben sentimenteel van aanleg, ik kan haar niet vergeten.”

De avondrust stemde tot vertrouwelijkheid. Ik was er van overtuigd dat hij, wat hij mij thans vertelde, nooit iemand anders verteld had, maar ook, dat hij mij niet tot vertrouweling koos, omdat ik daartoe de meest geschikte en hem het naaststaande vriend was, doch omdat door mijn aanwezigheid herinneringen aan onzen schooltijd bij hem levendig werden. Wellicht ook, omdat het nagevoel uitgesloten was, dat onze levens elkaar in de toekomst zouden kruisen, zoodat we er waarschijnlijk geen van beiden op terug zouden kunnen komen.

Het geluid van met vaatgerei bezig zijn werd onderbroken. Of juffrouw Dufour gaf de dienstbode een berisping, of zij had de keuken verlaten. Ik

vreesde reeds, dat „het mensch” ons weer zou komen gezelschap houden en keek naar de openstaande deuren van Frits' spreekkamer, in de verwachting, haar te zullen zien verschijnen. Doch zij stoorde ons niet. Frits en ik bleven verbonden door de eigenaardige vertrouwelijkheid van schoolmakers, die elkaar niets te verbergen hebben. Hij rookte langzaam zijn sigaar en glimlachte weemoedig.

„Ik ben toch waarlijk geen kind meer,” zei hij. „Het gaat er meer op lijken, dat ik langzamerhand mijn testament moet maken en toch...”

„Zelfmoordplannen?” vroeg ik schertsend.

„De oude dag,” antwoordde hij.

„Je bent van mijn leeftijd, dus nog geen veertig. Misschien vijf-, zesendertig,” stelde ik hem gerust.

Doch hij scheen mij nauwelijks te verstaan.

„En toch...” herhaalde hij, „toch kan ik een enkele gebeurtenis niet van me zetten. Het is, alsof mijn bestaan met het bestaan van een takje oranjebloesem is samengeweven. Vóór ik promoveerde gaf ik het Suze, in zekeren zin als een voorlooper van den bruidsboeket, dien ik haar in de toekomst geven zou. Ik promoveerde, vestigde mij hier, kreeg een aardige praktijk. Suze en ik schreven elkaar en ontmoetten elkaar; wij waren eigenlijk in stilte verloofd en er ontbrak aan mijn geluk niets, dan wat spoedig volgen zou: ons huwelijk. Zoover is het niet gekomen. Suze veranderde, antwoordde niet meer op mijn brieven, sprak mij, wanneer wij elkaar ontmoetten, koeltjes toe, alsof er nimmer intimiteit tusschen ons bestaan en zij iets tegen mij had. Zij wilde mij niets verklaren, ja, zij deed, alsof ik het toch wel begreep, alsof het vanzelf sprak. Doch het takje oranjebloesem heeft zij mij nooit teruggeven. Ik vroeg er niet om, natuurlijk niet. Het is dus mogelijk, dat zij het heeft vergeten, dat zij het heeft weggegooid. Maar zoolang ik mij nog kan verbeelden, dat zij het heeft bewaard, zoolang kan ik het ook niet uit mijn gedachten zetten.”

„En ze heeft nooit iets gezegd van de reden?” vroeg ik.

„Nooit, zooals ik zei. Ook niet op mijn sterkste aandringen.”

„Dat lijkt me toch zonderling. Voor zoover ik me haar herinner, was zij altijd openhartig, altijd recht-uit. Zelfs al zou ze je teleurstellen, dan nog zou ze, vroeger althans, je ook zeggen waarom ze het deed.”

„Juist dat is het vreemde. Ze moet van mijn gedrag of mijn levenswijze iets weten, waardoor een huwelijk tusschen ons is uitgesloten; iets, dat ik zelf natuurlijk even goed weet, zoodat zij, door erover te spreken, mij te kennen zou geven, dat alles toch nog tusschen ons in orde zou kunnen komen, maar dat, zoolang het zonder meer bestaat, een onoverkomelijke hindernis is. Het vreemdste is, dat ik er zelf niets van begrijp. Ik herinner me niet, ooit iets te hebben gedaan dat tegenstrijdig is aan de verwachtingen, die Suze van mij kon hebben. Ik heb zelfs nimmer gedacht aan iets, dat Suze tot haar handelwijze reden zou kunnen geven.” Hij zweeg even en ook ik zeide niets. Hij keek den tuin in met een zoo weemoedigen blik, dat ik meevonde, welke betekenis zijn tuin en zijn huis en zijn werk voor hem krijgen zouden, indien het raadsel van de beloftebreuk was opgelost. Hij rookte langzaam; het vuur van zijn sigaar gloeide rood in den vallenden schemer. Er zoemden muggen rond onze hoofden. Het geluid van naderende voetstappen deed Frits het hoofd heffen. Als een besluit van wat hij mij had verteld, zei hij nog, zoo, dat ik hem er niets meer over zou vragen: „Ja, wat een takje oranjebloesem niet kan beteekenen in een overigens regelmatig en ongeschokt menschenbestaan.”

„Indien de heeren licht wenschen, zal ik de lamp buiten brengen,” stoorde juffrouw Dufour. „U zult

mij wel verontschuldigen, dokter, voor vanavond. Ik wilde vroeg gaan slapen. Zooals u weet, moet ik morgen noodzakelijk even naar de stad.”

„Ga gerust uw gang, juffrouw,” antwoordde Frits. „Als we iets nodig hebben, zullen we Doortje wel roepen. En de lamp hoeft u niet te brengen, want we gaan aanstonds toch naar binnen. Tenminste, als jij geen lust hebt, nog een korte wandeling te maken.”

Het laatste zei hij tot mij en daar ik gaarne nog even in beweging wilde zijn, gingen we weldra het tuinhok uit. De dorpsrust deed mij goed, maar ik begreep, dat mijn gastheer zich vaak zou vervelen.

„Ga je beschermengel altijd zoo vroeg op stok?” vroeg ik. „Ben je altijd 's avonds aan je lot overgelaten? Me dunkt, dat is toch vrij eentonig.”

„Mijn beschermengel, zooals je haar belieft te noemen, wacht anders altijd tot ik haar congé geef. Misschien heeft ze brieven te schrijven of zoo, die ze dan morgen meteen in de stad post. Maar je moet haar niet bespotten; het is werkelijk een goed mensch.”

Onwillekeurig lachte ik, nu ook hij haar „mensch” noemde. Ik probeerde, het gesprek nogmaals op Suze te brengen, doch dit gelukte mij niet. Hij sprak over politiek op den primitief serieuzen toon, die alleenstaande intellectueelen zich aanwennen en die weinig tegenspraak duldt.

Ik sliep dien nacht slecht. Niet omdat ik in een mij vreemd bed lag; daaraan was ik, zwerver in dienst van de publieke nieuwsgierigheid, reeds jaren gewoon. Doch omdat allerlei herinneringen door mijn hoofd spookten. Ik zag makkers en vriendinnen van het gym; ik dacht telkens weer aan de guitige, spotgrage Suze; ik bemijmerde de vertelling van Frits en het was mij, alsof daarin iets niet geheel klopte. Toen ik tenslotte insliep, droomde ik, dat de rector in Frits' keuken eten klaar maakte en met een hoofsche buiging bedankte voor mijn compliment over zijn kookkunst. Ik schrok wakker van ontsteltenis over de afschrikwekkende afmetingen, die hij, mij vragend of ik een lamp wilde hebben, aannam en hoorde iemand sluipend zacht langs mijn kamer gaan. Nu was ook dat mij, hotelbewoner, niet vreemd. Het verwonderde mij even, dat „het mensch” aan het rondsluipen was, vooral daar ik meende te hooren, dat zij de werkkamer van haar patroon inging. Ik twijfelde er niet aan, dat zij het was. Frits behoefde niet op zijn kousen te loopen en het dienstmeisje zou wel, evenals alle meisjes, bang zijn om zoo in het holst van den nacht door een ouderwetsch groot huis, vol kasten en gangen, te spoken. Hoewel ik nimmer iets geheimzinnigs gedoog, zonder pogingen aan te wenden, het op te lossen, had ik nu toch waarlijk geen lust, om met „het mensch” een nachtelijk gesprek te voeren. Ik keerde mij op mijn andere zij, sloot mijn oogen, ademde diep en sliep in.

Den volgenden dag zag ik Frits pas na den middag, want toen ik opstond, was zijn spreekuur al begonnen en toen ik naar den bouwder ging, nog niet geëindigd. Ik vond het jammer, dat de goede jongen niet met zijn jeugdvriendin getrouwd was. Wat had hij een prachtpraktijk! Hij zelf scheen aan ons gesprek niet meer te denken, althans, hij begon er niet meer over, ofschoon hij daartoe den tweeden avond gelegenheid genoeg had, want wij zaten tot diep in den nacht bij het houtvuur, dat „het mensch” in zijn spreekkamer had aangelegd. Hij vertelde me bijzonderheden van het dorpsleven en van enkele boeren, die ik tijdens mijn slentertochten had opgemerkt. Ik zou den volgenden dag vertrekken en dus rekten wij het samen. Hij had zeer goeden cognac; onze tongen werden steeds losser. Toch kwam hij niet meer terug op wat hij mij gisteravond had toevertuurd.

Hetzij dat „het mensch” geen sluipneiging had dien nacht, hetzij dat de cognac mij bijstond: ik sliep op rozen en ik ontwaakte frisch met de mij

altijd weer opwekkende gedachte, dat mij vandaag wellicht weer een nieuwe taak zot worden opgedragen. Het was nog vroeg en wij gebruikten het ontbijt gezamenlijk. Uit het hotelletje waren mij twee brieven en een krant nagezonden, zoodat ik onder den maaltijd mijn aandacht kon bepalen tot het speciaal voor mij bestemde nieuws, waardoor Frits gelegenheid had, het ochtendblad te lezen en zijn post door te zien. Mijn belangstelling werd evenwel spoedig op hem gevestigd door een zachten kreet van verrassing en teleurstelling. Hem aankijkend zag ik, dat hij mij aanstaarde zonder mij op te merken.

„Je hebt onprettig nieuws?” vroeg ik.

Hij schrok op uit zijn gemijmer en beduidde met een hoofdknik, dat ik kijken moest, naar wat hem door de post was bezorgd. Ik stond op, liep om de tafel heen, ging naast hem staan en zag... een open couvert en daarnaast, op de tafel, een takje oranjebloesem. Het was een pijnlijke situatie. Schertsen kon ik niet, hoewel dat per slot misschien nog het beste geweest ware. Er ernstig over praten was mij eveneens niet mogelijk, daar het terugzenden van het takje bloesem, den dag nadat mijn gastheer er mij de geschiedenis van had verteld, toch wel wat al te sentimenteel-toevallig scheen. Ik koos den middenweg.

„Vreemd,” zei ik, „het is, alsof de afzendster geweten heeft, dat je er met mij over sprak. Gelooft u aan telepathie?”

„Ik vind het niet vreemd,” antwoordde hij. „Ik heb het immers al dien tijd verwacht. Maar het stelt mij om een heel andere reden teleur. Ik heb de herinnering aan dat takje gekoesterd, als mijn kostelijkste bezit. Ik had het kunnen schilderen, zoo zuiver zag ik Suze en mij op het oogenblik, dat wij ons tot elkaar bogen om het takje, ons trait-d'union, te bekijken. En nu pas zie ik, dat ik den bloesem, waarop ik het geluk van mijn leven zou hebben gebouwd, niet eens kende. Kijk, het is een gesplitst takje. Eergisteren nog zou ik gezworen hebben, dat ik Suze een enkel takje gegeven had. Zoo zie je, onze teederste herinnering kan een vergissing zijn.”

„In ieder geval weet je nu, dat zij het niet meer bewaart,” zei ik. „Stuurt zij het zoo, zonder briefje?”

„Zonder een letter.”

Dien middag reisde ik naar de stad mijner inwoning en schreef, in mijn eigen huis, de slotartikels van mijn serie over den tuinbouw. Al vind ik het doorgaans aangenaam, in vreemde steden te wandelen, ik vind het altijd prettig, weer in mijn eigen stad te toeven en zelden blijf ik den avond van den dag, welken ik thuiskom, binnenshuis. Gewoonlijk ga ik naar de krant of naar mijn chef, om daarna wat te kuieren, de dingen, de huizen, straten, pleinen, gebouwen te herkennen als iets, dat toch maar het best bij mij behoort. Ik deed dat ook nu. Mijn hospita, een vrouw met een hart van goud, beloofde mij ongevraagd, te zullen zorgen dat ik bij mijn terugkomst wat warmes zou vinden en ik trok uit op de ontdekking van alle bekende dingen. Ik had nog niet lang geloopt, toen ik, om een mij passerende dame na te zien, midden op het trottoir bleef stilstaan.

Vergiste ik me? Of was dat werkelijk Suze Op-tebeek? Hoe vreemd kan het toch gaan, dacht ik. Twee dagen geleden vertelde Frits Kortner mij een verhaal over Suze, vanmorgen was ik getuige van de ontknooping van den roman en nu vanavond ontmoet ik de hoofdfiguur uit het drama. Met gemoedelijke kalmte was ik begonnen, mijn vroegere schoolvriendin te volgen en daar ik de ingeving kreeg, dat ik misschien iets voor Frits kon doen, versnelde ik mijn stap. Weldra was ik haar terzijde en, mijn hoed lichtend, zei ik: „Pardon, dame, ik meen...” Ik herkende haar thans beslist en liet mijn toon van beleefdheid varen voor den ouden, lossen omgangstoon tusschen schoolmakkers. „Nee maar, Suze, dat is ook een tref, zeg, dat ik je weer eens zie. Hoe gaat het er mee?”

Ze keek mij verbaasd aan, alsof ze mij niet herkende en vroeg, alsof ze mij geen kameraadschap-

pelijkheid wilde toestaan: „Mijnheer...? Mijnheer Palude, als ik mij niet vergis?”

„Dezelfde, maar nog altijd Pedit, hoop ik. Wij behoeven toch geen mijnheer en-juffrouw tegen elkaar te spelen? Mag ik een eindje met je meelopen?”

„Je bent brutaal genoeg, om het toch te doen,” antwoordde ze, met iets van den schalkschen lach waarvan ze vroeger haar plagerijen deed vergezeld gaan. „Maar dan zul je je wat moeten haasten, want ik heb heusch niet veel tijd.”

„Gelukkig,” zuchtte ik.

„Je bent nog even hoffelijk als vroeger,” verweet ze me. „Heb je me daarom aangesproken?”

„Ik bedoel, gelukkig dat je niet veranderd bent,” verklaarde ik, pas nu mijn domme verzuchting begrijpend. „Ik dacht werkelijk een oogenblik: die wil mij niet meer kennen.”

„Ik? Veranderd? Hoe dat zoo?”

Alsof mijn opmerking haar het verleden weer voor het heden deed vergeten, zag ik haar gezicht

betrekken en haar de vreemde worden, die ik had aangesproken. Ik wilde echter de gelegenheid niet laten voorbij gaan, zonder er gebruik van te maken en babbelde aanhoudend door, van tijd tot tijd na een vraag korte pauzen makend, waardoor ik haar noodzaak, te antwoorden. Zoodra ik meende, voldoende aanloopje genomen te hebben, bracht ik het gesprek op Frits.

„Ik heb de laatste dagen mijn ontmoetingen wel,” zei ik. „Raad eens, bij wien ik gelogeed heb? Bij Kortner, Frits Kortner, die nu dokter is in...”

Zij werd dadelijk koel, keek voor zich uit.

„Ja, je ziet nog wel eens iemand,” antwoordde ze. „We hebben ook zóóveel kennissen.”

Ik zag in, dat ik zoo niet verder kwam en sprak daarom direct over anderen, over vriendinnen van Suze, over haar zelf.

„Je bent getrouwd?” vroeg ik.

„Neen,” antwoordde ze, op een toon alsof ze be-doelde: „gelukkig niet.”

Waar de cactus geen broeikas nodig heeft: een hoekje van een cactustuin bij Palm Springs, de bekende winterbadplaats van Californië.

Hoe langer ik met haar praatte, hoe minder ik in haar de snapgrage Suze van het gymnasium herkende en nu ik haar onder het spreken herhaaldelijk van terzijde aankeek, viel me ook haar uiterlijke verandering op. Zij was tenger en bepaald bleek. Ze leek me verzwakt en ik zei het haar, raadde haar, toch vooral om haar gezondheid te denken.

„Ach, de een is gezond en de ander is het niet. Maar ik heb geen klagen, hoor. Hier ben ik, waar ik wezen moet: thuis. Als je lust hebt, kom dan eens bij ons thee drinken. Ik vind het heusch prettig, weer eens een ouden kennis te zien.”

Ze knikte wel vriendelijk, maar toch ook terughoudend, opende met een sleutel de deur en ging naar binnen. Ik schudde het hoofd, als om uit een droom te ontwaken en keerde terug naar mijn eigen huis, waar mijn hospita voor wat warmes gezorgd had: een cognacgrocje.

Al had Suze mij dan uitgenodigd op een wijze, die maar al te goed toonde, dat zij het absoluut

niet onaangenaam zou vinden als ik er geen gehoor aan gaf, ik kon toch aan de verzoeking geen weerstand bieden, van de zoo onverwacht geschonken kans partij te trekken en te trachten, iets te vernemen omtrent wat Frits zoo verlangde te weten. Twee dagen daarna meldde ik mij en werd toegelaten tot de kamer, die zij nog als vroeger bij haar ouders had. Mijnheer Optebeek was niet thuis; mevrouw herkende mij, nadat ik mijn naam had genoemd en prees mijn krantenwerk. In de oogen van de ouders onzer schoolvrienden blijven wij altijd klein. Zij liet Suze spoedig met mij alleen, omdat ze, zei ze, bij onze oude herinneringen geen kijk-in-den-pot wilde spelen. Suze trachtte haar terug te houden, doch zij liet zich niet bepraten.

„Alleen hoop ik mijnheer nog te zien, voor hij weggaat,” zei ze, met een hoofdknikje tot afscheid.

We waren samen. Nu, in de lichte kamer, nu ik haar zonder mantel en hoed zag, leek zij mij nog tengerder en zwakker dan bij onze ontmoeting op

straat. Er brandde een koortsachtige gloed in haar blik; zij zat stil, doch haar oogen zochten dan hier, dan daar, alsof zij alleen mij wilden ontvluchten. En toch begon zij nu uit eigen beweging over vroeger te praten, over onze gemeenschappelijke kennissen. Zij vroeg, of ik A nog wel eens ontmoet had, of ik wist, dat C in Australië zat, of ik ook eenig vermoeden had, waar G toch heengestoven was. Nauwelijks echter bracht ik Frits Kortner in ons gesprek, of zij ontweek, zij raakte verward in herinneringen, waarbij alleen anderen betrokken waren. Om dan, als ik mij mee liet slepen, toch weer door een aarzeling en een pauze mijn gedachten bij Frits te doen terecht komen, zoodat het spelletje van voren af aan begon. Met schaamte erkende ik mezelf, dat ze mij ontgroeid was, dat ik haar niet begreep.

Voor ik vertrok, riep mevrouw Optebeek mij terzijde en fluisterde mij gehaast toe: „Mijnheer Palude, als u zoo vriendelijk wilt zijn, komt u dan Suze van tijd tot tijd eens opzoeken. Ze is zoo stil. Ze heeft iets, dat haar hindert, maar zij zegt niet, wat het is. Ik vrees, dat zij ziek wordt als het zoo doorgaat. Het zal haar ongetwijfeld goeddoen, eens met een schoolvriend te praten.”

Ik was het in het geheel niet met haar eens, want ik bemerkte niets van mijn invloed ten goede. Wel stemde ik met haar in, dat Suze ongelukkig was. Ik was overtuigd, dat dit in verband stond met wat Frits mij verteld had, doch zij had tenslotte toch zelf dat souvenir teruggezonden en zij was verstandig genoeg, om te weten, wat zij deed. Ik voldeed echter toch aan het verzoek van haar moeder. Ik trachtte herhaaldelijk, Suze iets over Frits te vertellen en nu en dan lukte mij dat. Zij liet zich evenwel nooit een woord voor of over hem ontvallen. Ik dacht er wel eens over, of ik hem onverwachts mee zou brengen. Hij zou stellig komen, als ik hem schreef. Maar dit leek mij zoo boeierig, dat ik het toch maar niet deed. Bovendien, ik vermoedde slechts dat Frits met haar toestand iets te maken had; ik wist niets definitiefs. Mevrouw Optebeek zei mij eens dat Suze, wanneer ik geweest was, wel stiller en eenzelviger werd, doch dat zij dan ook minder bedrukt scheen, als schepte zij toch in mijn verhalen van vroeger vermaak. Het speet mij, toen ik door mijn chef naar het buitenland werd gezonden, om verslag te geven van een vorstelijk huwelijk. En toch, wat haatte mijn aanwezigheid? Maar ik kon, zelfs in de ergste drukte van de gastmaalverslagen, Suze's bleke gezichtje niet vergeten. Eens droomde ik, dat zij een gezicht had van oranjebloesem.

Mijn afwezigheid duurde tien dagen. Bij thuiskomst, nam ik mij voor, zou ik dadelijk naar Suze gaan en haar, hoe ze mij ook ontwijken zou, van Frits vertellen en haar rechtstreeks vragen, waarom zij met hem gebroken had.

Den avond van mijn thuiskomst verliet ik mijn kamer echter niet. Ik hield twee circulaires in mijn handen: de eene kwam van Frits en berichtte mij zijn aanstaand huwelijk met „het mensch”; de tweede kwam van de familie Optebeek en berichtte mij het overlijden van Suze. Dien ganschen avond heb ik, met die beide, sierlijk uitgevoerde kaarten voor mij, stil gezeten.

Den volgenden dag maakte ik bij de familie Optebeek een condoleance-bezoek. En ik zag voor het laatst Suze, stil en nauwelijks bleeker, dan ik den laatsten tijd gewend was, haar te zien. Een gelaat, bleek als het takje tusschen haar gevouwen handen geklemde oranjebloesem. Geen gesplitst, neen, een enkel takje was het.

„Zij heeft mij gevraagd, het haar mee te geven,” verklaarde mevrouw mij, toen ik er naar vroeg. „Het was het eenige, dat haar trouw is gebleven.”

Voor het eerst in mijn journalistenloopbaan heb ik dien dag een order van mijn chef vergeten. Ik ben rechtstreeks naar het station gegaan en naar het dorpje, waar Frits woonde. Ik ben er bij gebleven, toen mijn oude schoolkameraad „het mensch” onder handen nam; ik ben gebleven, toen zij met statie en waardigheid het huis verliet.

Kort daarop schreef Frits mij, dat hij in een grootere plaats een praktijk had overgenomen.

De plantengroei der Amerikaansche woestijnen: merkwaardige oegaties in de woeste gebieden van Zuid-Californië.

Aan den Poel tusschen Amstelveen en Bovenkerk.

Onder de Berlagebrug „stallen” vele kanovaarders hun booten.

Het Abcoudermeer en het Gein zijn

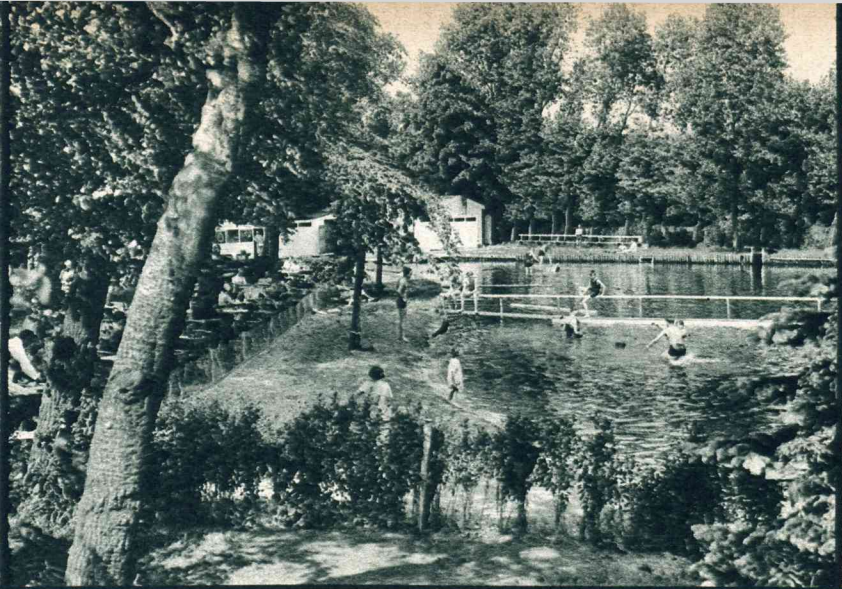
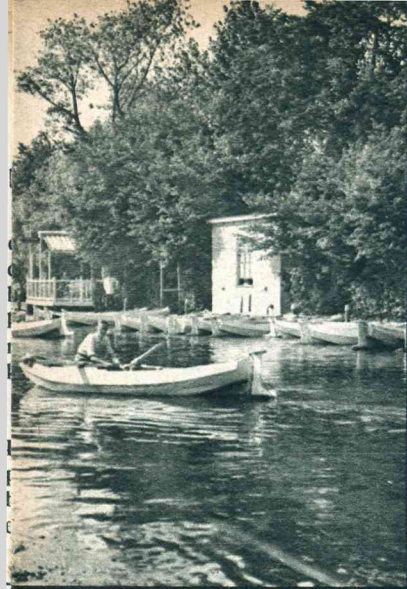
Op de Wateren rondom

De klacht, dat Amsterdam geen mooie omstreken heeft, zal zeker niet beaamd worden door al degenen, die oog hebben voor de wijidheid van het Hollandsche polderlandschap, maar zal zeker wel de felste tegenspraak ontmoeten bij de liefhebbers van de watersport. Want de watersport-

beoefenaar houdt niet alleen van het water als van het element, dat het meest zijn voorkeur heeft, hij geniet ook van de nergens ter wereld overtroffen schoonheid, van plassen en vaarten, meren, kanalen en rivieren. Terwijl zijn kano voortschiet tusschen de met riet begroeide oevers leert hij alle mogelijke

watervogels kennen; als hij met zijn zeilboot scheert over het blinkende oppervlak van een meertje, verzadigt zijn hart zich aan licht en ruimte; als zijn armen het water klieven en hij wedstrijd houdt met snoek en baarzen, ziet hij nu en dan omhoog naar de blauwe luchtzee, waar de wolken-

eveneens graag bezochte plekjes.

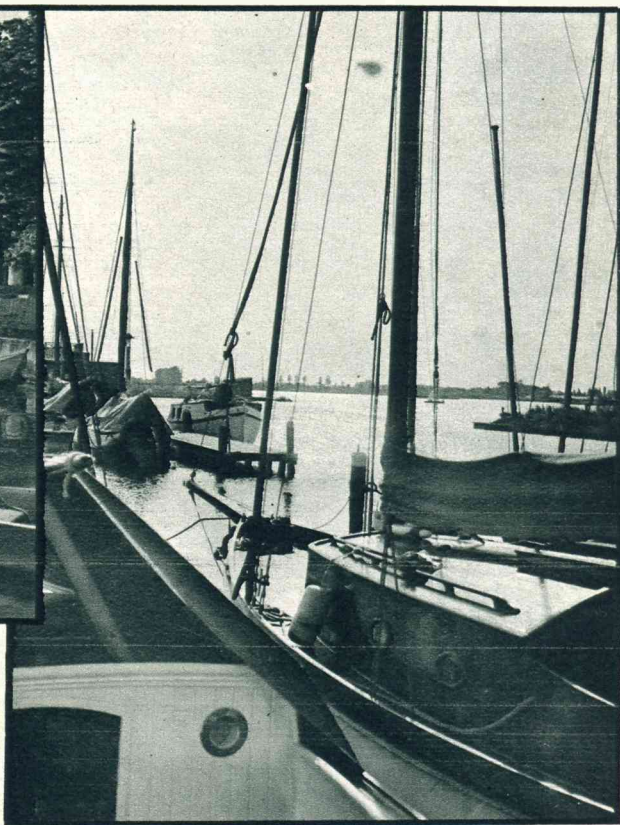
Betlem, het landgoed nabij het Mervedekanaal, biedt een mooie zwemgelegenheid.

Langs het jaagpad aan den Schinkel.

Amsterdam

'n Stille dag op de Loosdrechtsche plassen.

Het bij de Amsterdammers zeer bekende Nieuwe Diep, bij Zeeburg.

De Westeinderplassen te Aalsmeer.

schepen zeilen; en wanneer hij zijn roeiboort in het riet gestuurd heeft kan hij uren liggen luisteren naar het ritselen en waaien van halmen en stengels, naar het sjirpen en fluiten, plonzen en spartelen van alles wat aan de kanten leeft en leven maakt.

Amsterdam is een dorado voor de watersportgenieters. De laatste jaren is op alle waters en watertjes rondom de hoofdstad een krioelen van kano's en roeibooten, een plassen van zwimmers en laveeren van zeilers, dat het een lieve lust is om te zien.

In dit jaargetijde, nu de fanatiekelingen geen vrij half uur thuis blijven, blijft er van het beroemde Amsterdamsche flegma niet veel over; op het water althans niet. Want iedereen is geestdriftig, luidruchtig, blij de heldere plassen te hebben kunnen verwisselen voor de benauwde, al te veel naar benzine geurende straten. Opmerkelijk is het, dat men, waar men ook komt, hetzij aan de Berlagebrug, hetzij in het uiterste uithoekje van de Loosdrechtsche plassen, overal een geest van verbroedering en vriendschap vindt. Op het water bestaan geen politieke meningsverschillen; en de man met het luxe-jacht staat te allen tijde

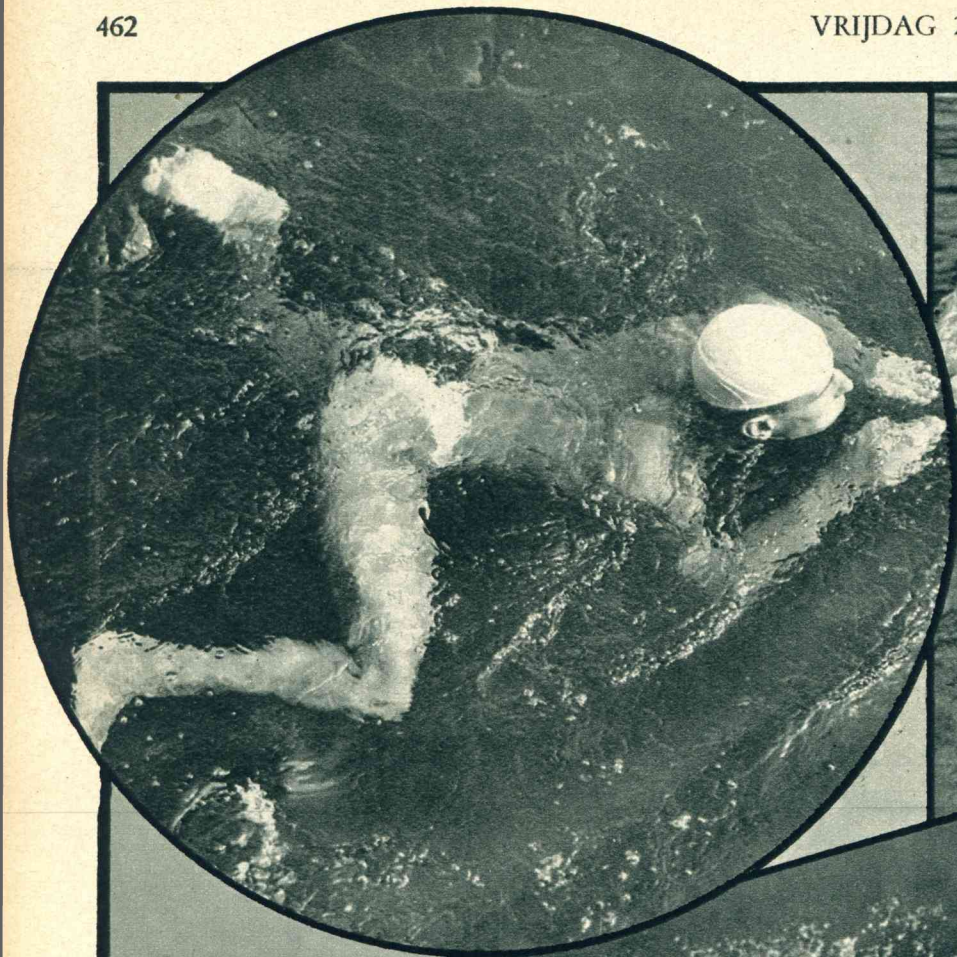
ten dienste van den eigenaar van de primitiefste kano.

De mannelijke en vrouwelijke Amsterdammers hebben op het water al hun voorkeur voor flanellen broeken in de plooi of voor de laatste Parijsche snufjes thuisgelaten. Zij kleeden zich gemakkelijk en sportief. Zij houden van bonte kleuren en schromen heelemaal niet de vreemdste hoedjes en petjes op te zetten; dingen waarmede zij voor al het goud van de Lutine niet door de Kalverstraat of de „Ferdinand Bol” zouden loopen.

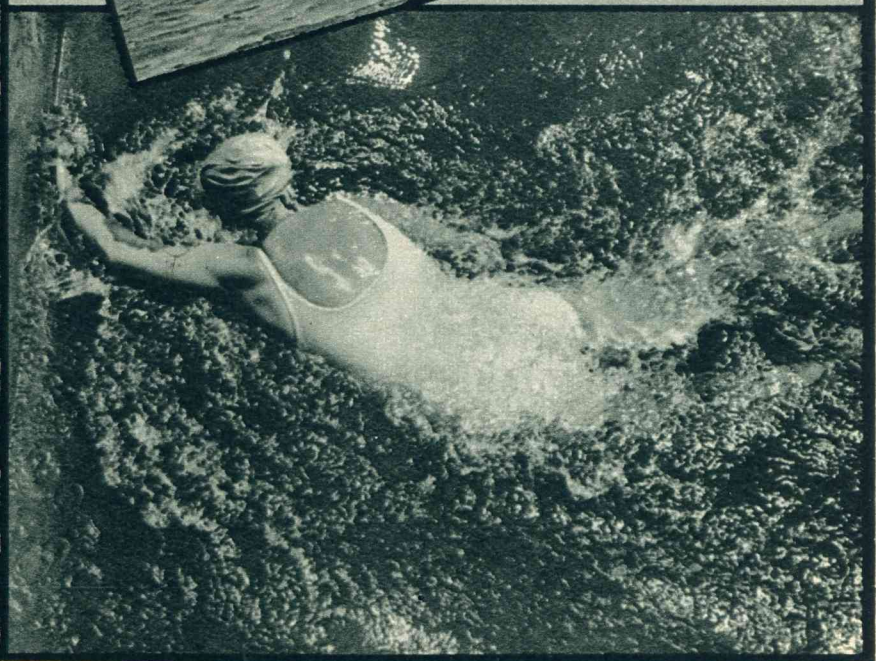
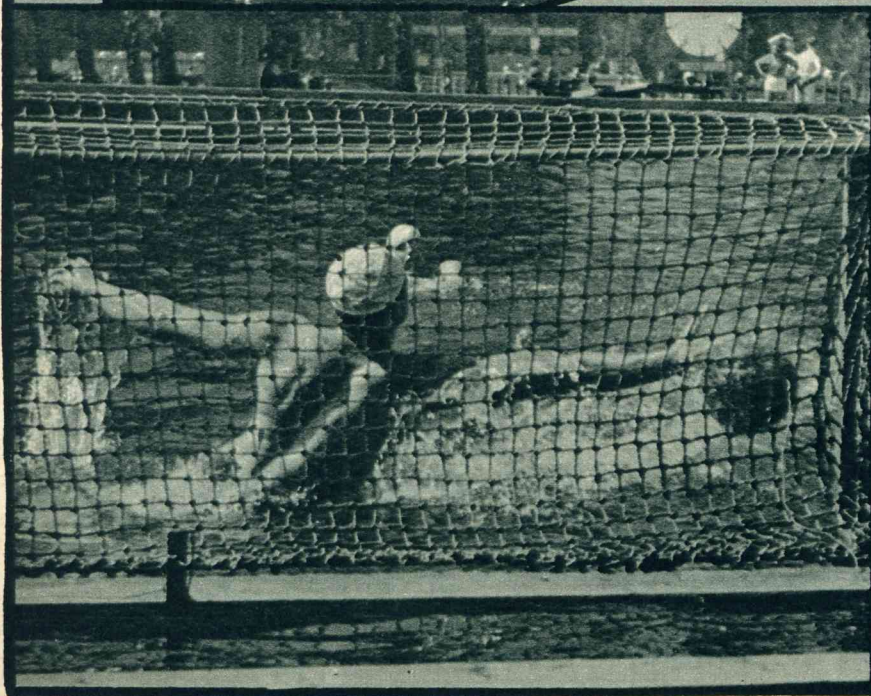
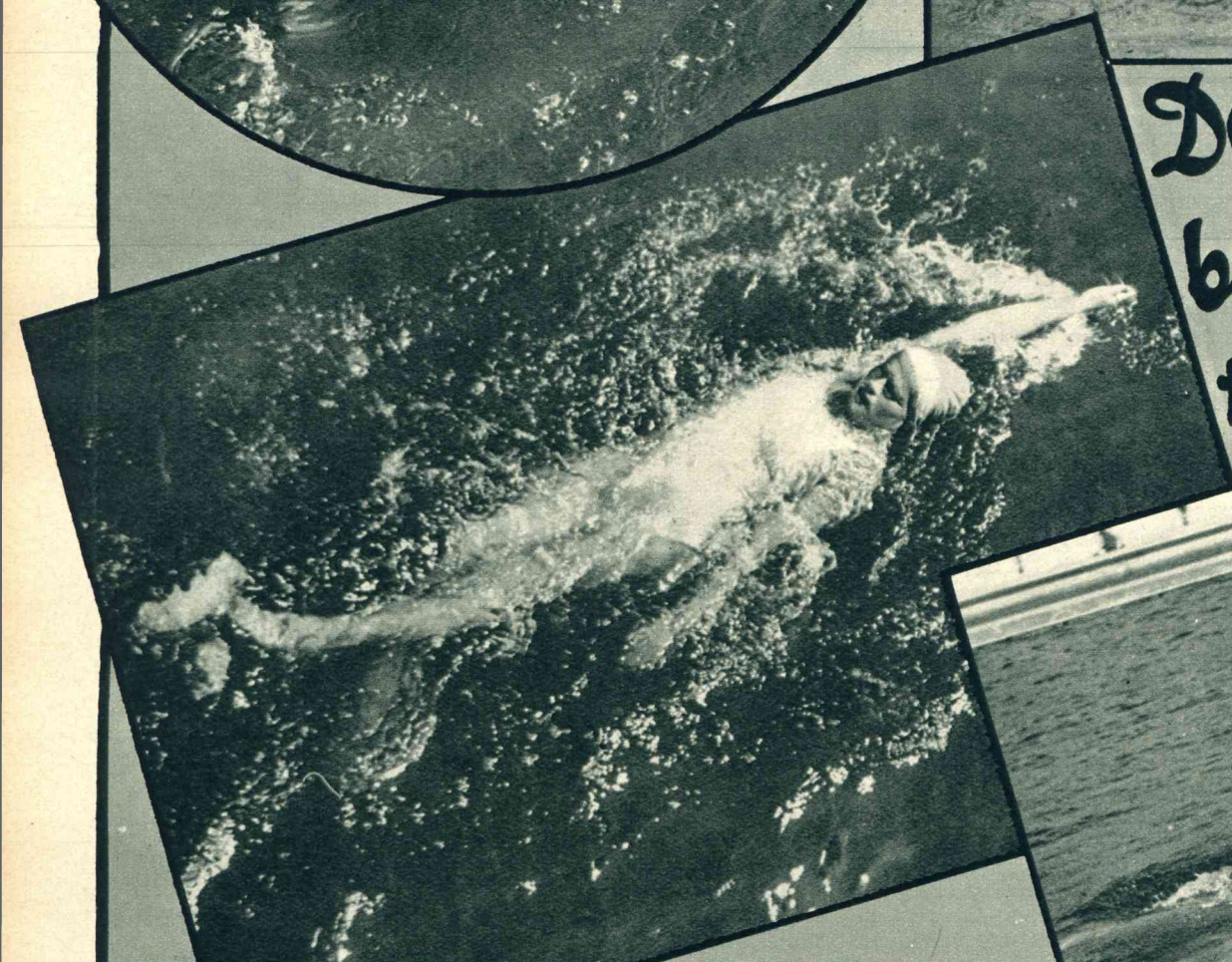
Het water maakt van ons allen vroolijke, behulpzame, zorgeloze menschen; zoodat men wenschen zou, dat heel Amsterdam in woonschuiten inplaats van op étages huisde. Het zou den dagelijkschen omgang beslist ten goede komen.

Zeilen op het Buiten Spaarne bij Haarlem.

*De
beste Remedie
tegen de warmte*

BEZOEKT BRIGHTON

Een zeestad, badende in de zon. De meest cosmopolitische van alle Engelsche badplaatsen en van Engeland zelf. Een uur van Londen verwijderd (6 treinen per uur.) Eerste klas toebereidselen voor herstel en ontspanning. Het beste uitgangs- en middelpunt voor de beroemde South Downs en Weald Country

U moet BRIGHTON bezoeken!

Gratis brochure is bij den heer C. S. B. Browne, Publicity Manager, Brighton en bij alle reisbureaux verkrijgbaar

WRIGLEY'S
KAUGOM
IN DE MOND
IS LEKKER EN
GEZOND!

5^{ct.}

VIER STUKS
PER PAKJE

WRIGLEY

Als U wat geven wilt

en het moet iets goeds zijn, laat het Droste-mannetje U dan den weg wijzen. Droste-Pastilles zijn reeds meer dan 40 jaren „altijd welkom“.

Spaart plaatjes voor het album „Bali“!

DROSTE PASTILLES

ALTIJD WELKOM.

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELEN

Zon...gezondheid...schoonheid

Bescherm Uw huid, door haar vóór het zonnebad flink in te wrijven met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Beide bevorderen het bruin worden en doen het gevaar van zonnebrand verminderen. Men zal U bewonderen om Uw frisch, bruin en gezond uiterlijk. Maar nooit met een nat lichaam een zonnebad nemen en steeds van te voren inwrijven.

Nivea en Nivea-Olie zijn niet te vervangen of na te maken, want alleen zij bevatten het aan het huidvet verwante Eucerit.

Nivea in dozen en tuben van 20-90 Ct.
Nivea-Olie in flesschen 75 en 120 Ct.

Nivea werkt op warme dagen aangenaam verkoelend. Bij ongunstig weer beschermt Nivea-Olie U tegen te sterke afkoeling.

Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C

TIJDENS DE STAKING TE

STAKING TE IJMUIDEN

Vrouwenleven

DE BIJKOMSTIGHEDEN VAN ONS TOILET

Iedere vrouw die er voldoende geld voor disponibel heeft, kan mooie japonnen kopen en mooie hoeden; maar het is een kunst op zichzelf om 'n toilet met allerlei kleinigheden te completeren tot 'n elegant geheel. En die kunst is vooral belangrijk voor al wie *niet* beschikken kunnen over veel kleedgeld. De eenvoudigste kleding kan elegant wezen, indien alle kleuren ervan goed gekozen zijn, indien de garnering van het eene kledingstuk harmonieert met die van het andere; en een bijkomstigheid als 'n das, bijvoorbeeld, kan het gehele aspect van 'n toilet veranderen — ten goede of ten kwade.

Op de hierbij gaande foto toont ons bijvoorbeeld de Metro-

Zomertoilet van zacht geel organdie met bijbehorende aparte kleine cape. Grootte strooien hoed met garnering van bloementoefs.

Goldwyn-Mayer-filmster, Benita Hume, op hoe velerlei manieren verschillende dassen kunnen worden gedragen.

Daar is vooreerst 'n vierkante wollen das, rood en zwart geruit, op cow-boy-manier omgeknoopt. Daarnaast, bij 'n tailleur-costuum, een zijden das in verschillende tinten van blauw en oranje. De gestreepte das, lichtgrijs met gele, oranje en roode strepen, wordt gedragen bij 'n grijzen hoed met rood lint. De sportsjaal daarnaast is min of meer nonchalant omgeknoopt, terwijl de kleuren van de laatste gestreepte das — wit, zwart en rood — worden teruggevonden bij het bijbehorende witte vilthoedje met garnering in zwart en rood.

Behalve de vaker voorkomende combinatie van das met hoedje is er ook de meer extravagante van das en handschoenen — gestreepte en genopte handschoenen bij 'n das van hetzelfde materiaal.

Bij de moderne japonnen zijn het vooral de mouwen welke de aandacht trekken. Daarbij is elk genre vertegenwoordigd en de zéér wijde ballonmouwen komen meer en meer op den voorgrond. Er is daarbij o.a. een model met zeer wijde, bijna tot den elleboog reikende strooken, 'n paar mouwen waarbij de wijde nog extra wordt geaccentueerd door 'n breede, uitbollende ruche op de schouders.

Hoe moet ik mijn sjaal dragen? De Metro-Goldwyn-Mayer-filmster Benita Hume met verschillende soorten sjaals.

Van de sierlijke kleine manteltjes en capes, welke zulk een aardige aanvulling verleen aan menig zomertoiletje, worden telkens weer nieuwe modellen gelanceerd, liefst versierd met de zoo echt vrouwelijke strooken en strikken. Uitgevoerd in wit organdie kunnen zulke manteltjes bij verschillende japonnen worden gedragen.

Het kleine witte strookjesmanteltje van onze afbeelding wordt gedragen bij een rood en wit geruite japon, nauw tot aan de knieën en vandaar uitvallende in golvende banen.

De groote hoed in naturel stroo met een eenvoudige lintgarnering

vormt een waardige bekroning van dit frissche zomersche geheel.

Het zomertoilet van onze derde afbeelding is uitgevoerd in zacht geel organdie. Het wijd uitvallende benedengedeelte van den rok is met punten ingezet in het gladde heupstuk. De breede ceintuur is van voren gestrikt.

De bijbehorende kleine cape wordt geheel apart gedragen en van voren met 'n strik gesloten.

Ook bij dit gracieuze toiletje wordt 'n groote strooien hoed gedragen, gegarneerd met bloementoefjes.

Groote strooien hoeden verschijnen meer en meer op het tooneel naarmate de zomer vordert. Een nieuwe Parijsche creatie op dat gebied is een groote hoed van naturel stroo, dat halverwege verdwijnt onder de garnering van zwart satijn.

PAULA DEROSE.

HANDWERKvreugd

Door de fabrikanten van „Everlasting“-breikatoen werd een prijsvraag uitgeschreven voor de fraaiste handwerken van haar producten vervaardigd. En 't resultaat van die prijsvraag heeft de verwachtingen ruimschoots overtroffen.

De bekroonde inzendingen zijn samengebracht in een fraai boekwerk, dat onder den titel „Handwerkvreugd" in de wereld werd gebracht en dat zeer zeker ook aan velen werkelijk vreugde brengen zal.

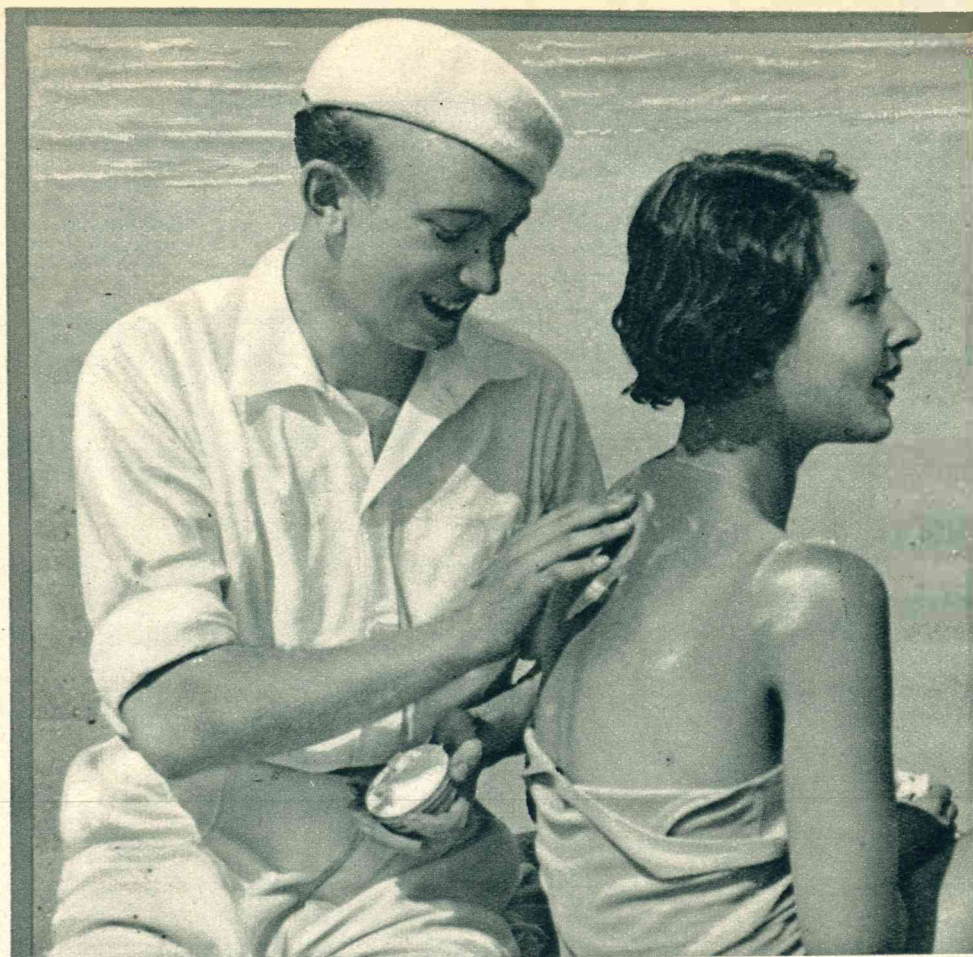
Iedere vrouw, die van handwerken houdt, kan in dit boek iets van haar gading vinden. Eenvoudig, doelmatig en fraai ondergoed is erin vertegenwoordigd, evenzeer als fraaie kussens en kleedjes van allerlei soort. Men kan er de beschrijving in vinden van velerlei sierlijke kledingstukken — snoezige baby-jurkjes, mutsjes en manteltjes, aardigste jongenspakjes, badpakjes en badmantels, sierlijke meisjesjurken, pyama's, vesten, pullovers en bolero's, enz. Er zijn beschrijvingen van wandversieringen, van spreien, van speelgoed, van theemutsen, van vloerkleedjes — kortom, zoowat van alles wat men slechts bedenken kan.

Breiwerk, haakwerk, weefwerk, smyrnawerk, reliëfwerk, knoopwerk, alle vervaardigd van Everlasting-breikatoen, volgen elkaar op en bewijzen nog eens temeer voor hoe velerlei doeleinden dit goedkoope, onverschietbare en welhaast onverslijtbare materiaal kan worden aangewend.

Vele duidelijke en fraai gekleurde foto's en teekeningen verleen aan dit mooie boek een nog grootere waarde en een bijzondere aantrekkelijkheid.

Rood met wit geruite japon en luchtig zomermanteltje van wit organdie. Grootte wit strooien hoed met lintgarnering.

Eéerst „Zij“-crème of „Zij“-olie

Daarna kunt U veilig genieten van zon en lucht. Ge zijt dan beschermd tegen zonnebrand en Uw huid wordt tevens prachtig gebruind.

In prijzen van 20-75 ct.

„Zij“-CRÈME of „Zij“-OLIE

Uw geluk is op komst!

Reeds 4 JULI a.s. trekt de
E.N.B.O.F. loterij

De loterij met reuze winstkans op
schitterende prijzen naar Uw eigen keus
Goedgekeurd bij Ministerieel besluit d.d. 2 Jan. '33

HOOFDPRIJS f.w.v. f 10.000.-

2e Hoofdprijs ter waarde van f 2.000.-
3e „ „ „ „ - 750.-
4e „ „ „ „ - 500.-

Verder prijzen ter waarde van f 100.-,
f 50.-, f 25.- enz.

Een prijs naar eigen keus komt nooit onpas!
750 Schitterende Prijzen

24000 Loten, per lot f 2.50. — Bestel-
ling per postwissel of giro no. 185959
M. Bruijn, Hennesseestr. 18a, Rotterdam

**„ENBOF“ loten
zijn en blijven de „BOF“ loten!**

De baten komen ten goede aan de Wed. en Weezen
van den 1e Nederl. Bond van Oud-Underofficieren

De slanke Vrouw in de Badplaats

Juist in de Badplaats komt „de lijn“ tot haar volle recht. Waarom zoudt ook gij niet behoren tot die mooie slanke figuren, die hier zoo duidelijk de algemeene bewondering wekken, nu dit toch te bereiken is zonder diët en zonder ook maar het minste nadeel voor de gezondheid door het gebruik van Facil-Pastilles.

Met Facil wordt het meest volmaakte geleidelijke gewichtsverlies bereikt.

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

Zijt gij reeds abonné van
dit blad?... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

REGENBOOG

W Vraagt GRATIS onze monstercol-
O lectie aan, bevattende 800 kleuren
L in o.a. Zephir, Parel, Shetland,
Sport, Gezondheids-WOL enz.
voor kousen, sokken, jumpers,
babykleertjes, badpakken enz.
vanaf 12 ct. per 50 gram
Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van
Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

BOOM'SASTHMAPOEDERBOOM'S

ASTHMAPOEDER

Asthmalijders!

Het Asthma-poeder BOOM
geeft bij inademing direct ver-
lichting bij Asthma en daaruit
voortkomende Borstbenauwd-
heid en Borstbeking. Alleen
echt zoo de verpakking is voor-
zien van bijstaand fabrieksmerk.

Verrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à
f 1.25 per doos. Op aanvraag gratis en franco
een monsterdoosje. Fa. A. M. BOOM, Arnhem 8.

BOOM'SASTHMAPOEDERBOOM'S

HEUP-RHEUMATIEK

Bij elke weersverandering ...
Nu reeds jaren vrij van pijn!

„Ongeveer vier jaar geleden,”
schrijft ons iemand, „had ik een
leelijken aanval van rheumatiek
in de heupgewrichten. Vier weken
lang lag ik in het ziekenhuis. Nadat
ik er uit was, kreeg ik het steeds weer
terug, als een verandering van weer
op komst was. Toen probeerde ik
Kruschen Salts; elken ochtend niets
anders dan de kleine dosis. Het hielp
mij zoo goed, dat ik ermee doorging
en na ongeveer zes maanden merkte
ik, dat de rheumatische pijnen ver-
dwenen waren. Dat was drie en een
half jaar geleden en nadien heb ik
noot meer eenigen last van de oude
kwaal gehad. Ik neem altijd 's mor-
gens de kleine dosis en hoewel ik 71
jaar oud ben, voel ik me als toen ik 40
was.”
C. M. G.”

Geen middel kan blijvende ver-
betering brengen van rheumatiek,
tenzij het drie verschillende wer-
kingen verricht. Deze zijn: a. neu-
traliseering van het kwaadaardige
urinezuur, dat de pijn veroorzaakt;
b. verdrijving van het urinezuur uit
het lichaam; c. voorkoming van
verdere ophooping van urinezuur.
De zes verschillende zouten in
Kruschen nu verrichten alle drie

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 0.1.60 per flacon. Stralende
gezondheid voor 1 cent per dag.
Imp. N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

De Athletiekvereniging A. V. A. C. organiseerde Zondag wedstrijden op de Sintelbaan. Kiekje aan het vierde wisselpunt in de estafette 10 X 100 M. De A. V. 1923 en V. en L. (Den Haag) geven elkaar maar weinig toe.

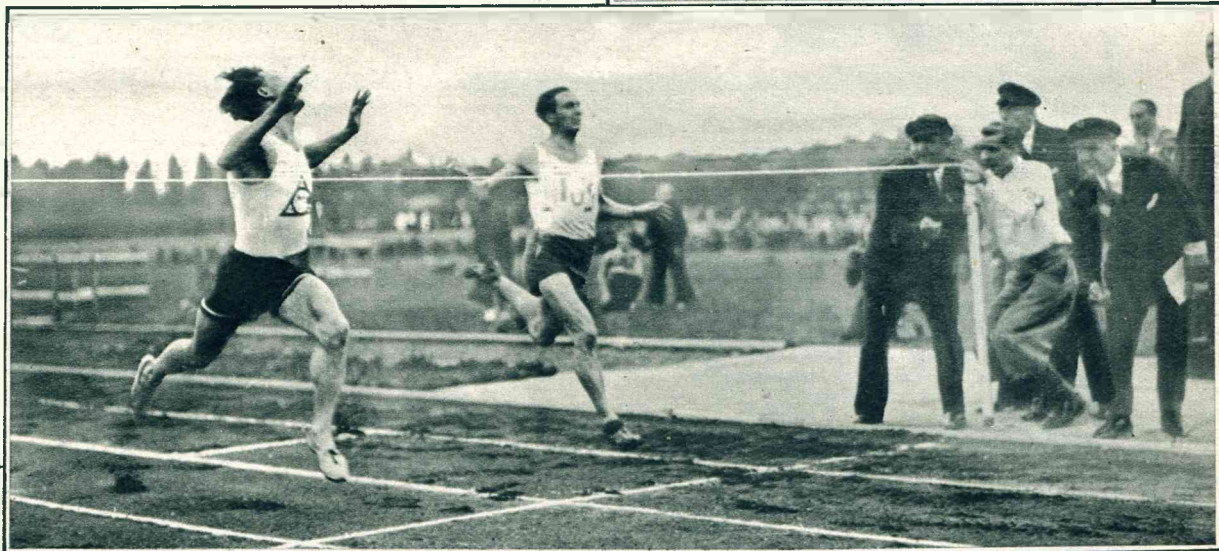
Het Amsterdamsche kampioenschap floret voor dames. De prijswinsters, mevr. van Driest-Kruysman, kampioene van Amsterdam (met beker), mej. L. Kruysman (2de met beeld) en daarnaast mej. Den Hollander (3de).

SPORT VAN ZONDAG

Berger's succes in Berlijn. — Op onze foto klopt de Amsterdamsche atleet den Duitscher Jonath in de eindsprint op de 200 M. De 100 M. won Berger voor Borchmeier.

We raken gelukkig uitgevoetbald. In de hoofdstad zelf is het reeds komkommertijd, hoewel we Zondag a.s. nog even uit onzen zomerlaap zullen worden gewekt door den semi-officieelen wedstrijd van een Hollandsche ploeg tegen de Hongaren. De baten van dezen wedstrijd komen aan het N.O.C. Om deze reden kan men dit zomersche treffen eigenlijk moeilijk bestrijden. Er is ons dezer dagen herhaaldelijk op gewezen, dat de K.N.V.B. toch geen wedstrijden van beteekenis in den zomer behoorde te organiseeren. Wij zouden de ontmoeting tegen de Hongaren zeker heftig bestrijden, ware het niet dat het berooide N.O.C. niet alleen op dubbeltjes, doch ook op guldens en rijksdaalders zit te wachten. Daarom hopen wij dat de zon-

stralen niet al te zeer zullen branden. Dan wordt het voor het N.O.C. een goede dag en kunnen we waarschijnlijk bovendien nog van een mooie partij voetbal genieten.

Het voetbalkampioenschap van Nederland is voor de vierde maal bij Go Ahead terechtgekomen. De Oostelijken klopten Zondag P.S.V. met 3—0 en daar Feijenoord het in IJmuiden slechts tot een gelijk spel kon brengen, is het pleit beslecht. Gelukkig, zal men zeggen. Inderdaad, doch of P.S.V. en Feijenoord er ook zoo over zullen denken, is zeer de vraag.

Deze twee clubs hebben n.l. nog een thuiswedstrijd uit het kampioensprogramma te goed. Het spreekt vanzelf dat de inkomsten nu ver beneden de vooraf gestelde verwachtingen zullen blijven. Vooral P.S.V. treft het slecht, daar bij een gunstiger verloop de match P.S.V.-Feijenoord één van de belangrijkste uit de heele reeks had kunnen worden. De Eindhovenaren zullen het thans wel zeer betreuren dat deze ontmoeting niet op Hemelvaartsdag is gespeeld, zooals aanvankelijk in de bedoeling lag.

De Nederlandsche athletiekwereld, en meer speciaal nog de Amsterdamsche, werd aangenaam beroerd door de fraaie overwinning van Berger in Berlijn. Na de geruchten van vorige week hadden wij reeds angst onzen snelsten sprinter vandaag of morgen op een racefiets tegen te komen. Zoover is het toch gelukkig nog niet. Voorloopig zal Berger zich wel tot de lichte athletiek blijven bepalen. Het succes in de Duitse rijkshoofdstad moet hem hiertoe wel haast dwingen. Op de 100 M. klopte de Amsterdammer Borchmeijer, terwijl Duitschlands snelste man op den korten afstand, Jonath, er op de 200 M. aan moest gelooven. Jammer dat laatstgenoemde niet op de 100 M. uitkwam. Hij trok zich voor dit nummer terug. Berger's prestatie op de 200 M. komt nog fraaier uit, als men in aanmerking neemt, dat hij eerst

Door „De Nieuwe Meer” werden Zondag j.l. zeilwedstrijden gehouden op de Westeinder Plassen nabij Aalsmeer. Kiekje van den start der Regenbogen.

de 100 M. had geloopt en dus niet zoo frisch aan den start kwam als zijn tegenstander. Wij zijn nu benieuwd hoe de A.V. 23er het er op de Engelsche kampioenschappen zal afbrengen. Naar onze meening moet hij daar eveneens een behoorlijke kans hebben om de overwinning mee te nemen.

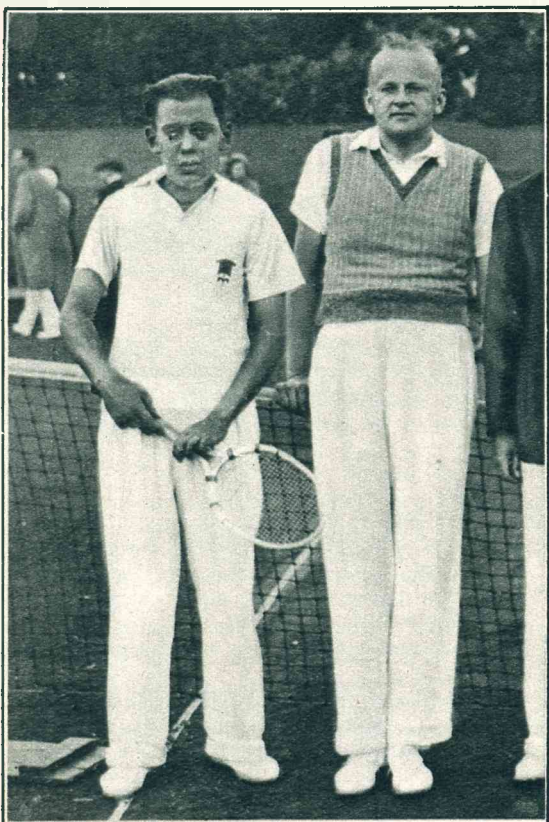
Met den j.l. Zaterdagavond gespeelden wedstrijd D.D.V.-Hercules voor de promotie-degradatie-compétitie der eerste klasse is 't korfbalseizoen 1932/33 beëindigd. Feitelijk had deze wedstrijd reeds eenige dagen eerder moeten plaats vinden, aan-

uitverkoren waren, noodgedwongen moesten bedanken, daar hunne vereenigingen (Blauw-Wit en D.D.V.) op den dag van den België-Holland wedstrijd spelen moesten om toch vooral de bepaling van het gesloten seizoen maar niet te schenden? Onnoodig op te merken, welk een groote teleurstelling dit voor de gedupeerde spelers(sters) inhield en welk

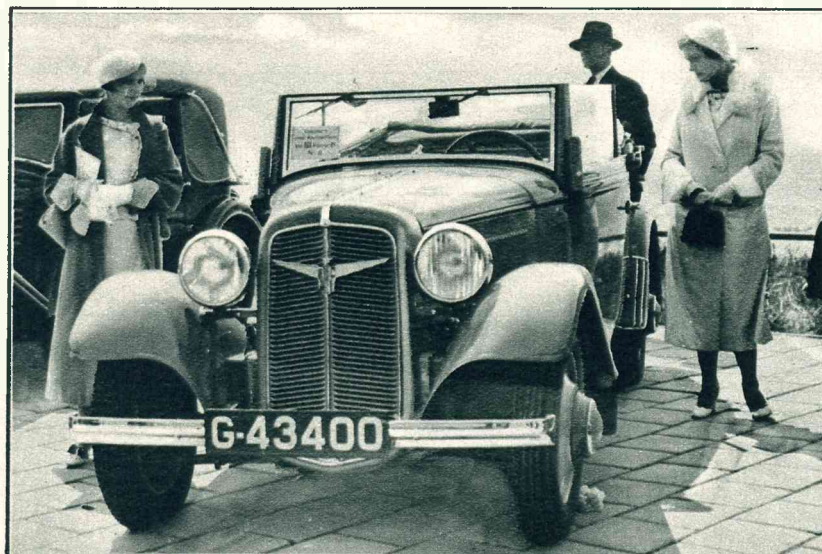
V. R. A. wint van P. W. Spelmoment uit den door V. R. A. van het Enschedesche P. W. gewonnen cricketwedstrijd achter het Stadion. De Amsterdammers aan bat.

gezien er bij den N.K.B. een bepaling bestaat, dat 15 Juni het z.g. gesloten seizoen ingaat. Wat dit laatste betreft kunnen we niet nalaten onze afkeuring over deze verouderde instelling uit te spreken en het is werkelijk te hopen, dat de aangesloten vereenigingen pogingen in het werk zullen stellen om dit verbod zoo spoedig mogelijk te doen opheffen. Want is deze bepaling er niet de oorzaak van geweest dat verschillende spelers(sters), die oorspronkelijk voor het Nederlandsche twaalfstal

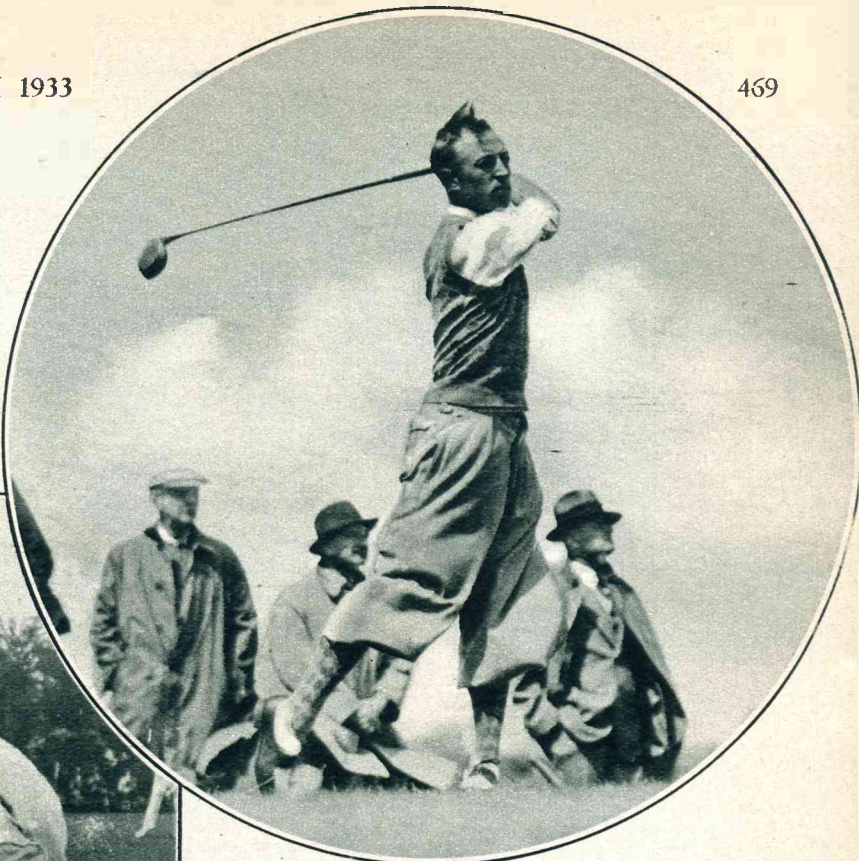

De hoofdstedelijke tenniskampioenschappen op de banen van Temmink. Hughan (links) en v. Olst, de sterkste heeredouble.

Het door de K.N.A.C. georganiseerde concours voor koetswerken, te Zandvoort. Een fraai sportmodel, waarop de gelukkige bezitters niet weinig trotsch zijn.

Athletiekwedstrijden van Zondag 11 Juni op de Sintelbaan te A'dam, georganiseerd door de A.V.A.C. De 10 x 100 M. ploeg der A.V. 1923 welke de 10 x 100 M. estafette-race won in 1 min. 49.8 sec. Nieuw Ned. record (oud 1.50.8 ook op naam der A.V. 1923). Dit is reeds de derde maal in dit seizoen dat de A.V. 1923 dit record breekt. Ditmaal echter nog wel zonder hun twee snelste sprinters — Berger en Houtman. V.l.n.r.: Benz — v. Beveren — Sierhuis — Hein — v. Buren — Veltman — Mesman Schulz — Oostermeyer — Blankers — Zwolsman.

Te Zandvoort zijn Zondag de golfkampioenschappen van Nederland verspeeld. Onze fotograaf kliekte den nieuwen kampioen, den Franschman Dallemagne, die o.a. den vorigen titelhouder, zijn landgenoot Boyer, achter zich liet.

een eigenaardigen indruk dergelijke maatregelen in andere sportkringen moeten verwekken. Nu nog even terugkomend op bovengenoemden wedstrijd vermelden we allereerst het feit, dat D.D.V. door een zwaarbevochten 6—5-overwinning haar eerste-klassemanschap behouden heeft. In den beginne zag het er anders weinig rooskleurig voor hen uit, daar Hercules zich binnen het half uur reeds van een 3—0-voorsprong verzekerd had. Geleidelijk echter liepen Bakker cs. hun achterstand in, namen zelfs met een vierde doelpunt de leiding. Tot één minuut voor het einde hadden beide partijen den stand tot 5—5 weten op te voeren en een ieder dacht reeds aan een beslissingswedstrijd tegen Eendracht, toen Mej. Bodgraven met een schitterend afstandsschot in de allerlaatste seconden haar twaalfstal het eerste-klassemanschap deed behouden. Door den fellen tegenstand heeft Hercules op waardige wijze haar sportieve verplichtingen tegenover Eendracht vervuld.

Jonge struisvogels, zooals ze het ei verlaten.

DE TERUGKEER

door
M. v. Mechelen

John Stanfeld zat diep in gedachten verzonken in zijn grooten club-fauteuil. Hij was een der bekwaamste advocaten van New York en een man die door zijn kalm beheerscht optreden al zijn cliënten vertrouwen inboezemde. Niemand zou zelfs maar hebben durven veronderstellen, dat er ook maar het geringste op zijn verleden zou zijn aan te merken. Het boek waarin hij aan het lezen was, lag naast hem op het rooktafeltje en zijn sigaar balanceerde oprustig tusschen zijn vingers. Er was slechts één man die alles van zijn verleden wist, één mensch slechts... dat was Fred Dennis, zijn voormalige klerk, doch waarvan hij prachtig was afgekomen, door hem met een sommetje van 1000 pond naar Amerika te sturen. Het was nu vijf jaren geleden dat Dennis naar Amerika was vertrokken, en hij was benieuwd, waar hij op het oogenblik zou vertoeven. Het zou een heele geruststelling voor hem zijn, indien hij wist dat Dennis dood was. Niet dat hij bang voor hem was, waarom zou hij ook? Maar in dit huis, ja, in deze kamer, had hij hem de 1000 pond betaald, den prijs voor zijn oogenblikkelijk vertrek en daarbij nog zekere voorwaarden.

Stanfeld dacht aan de voorwaarden en fronste de wenkbrauwen. Het was doodstil in huis en hij hoorde het geluid van de boomen, die in den grooten achtertuin geheimzinnig ruischten. Verder was alles stil. Stanfeld, de harde, onverbiddelijke advocaat, was niet gauw aan ontroeringen ten prooi, doch nu kon hij toch geen weerstand bieden aan een onbehaaglijk gevoel dat ik hem opkwam. De groote klok had zoo juist haar elf doffe slagen doen hooren en daar de bedienden reeds een half uur geleden naar bed waren gegaan, leek het huis stiller dan ooit. Zijn gedachten gingen terug naar Dennis en het was alsof hij in den gloed van het haardvuur de vage omtrekken van diens gelaat

zag. Indien Dennis dood was, nu ja, zooveel te beter. Eensklaps werd hij uit zijn droomen wakker geschud door de bel van de voordeur, welk geluid hem zeer onaangenaam aandeed. Stanfeld stond van zijn stoel op, wierp zijn sigaar in het vuur en wandelde langzaam en zacht naar de hall. Hij verwachtte geen gasten en vroeg zich met een gevoel van ontstemdheid af, wie op zoo'n ongelegen, laat uur bij hem kon komen. Toen hij de deur opende, stond een kleine, onooglijke figuur, in een dikken ulster gehuld, voor hem.

„Ken je mij niet meer?” vroeg de vreemdeling na eenige oogenblikken stilte.

„Ja,” zei Stanfeld langzaam, „ik ken je. Je bent Fred Dennis, kom binnen.”

De ander liet een kort lachje hooren en volgde Stanfeld naar zijn studeerkamer, waarvan deze de deur achter zich sloot.

„Je schijnt niet bijzonder verbaasd te zijn, mij hier te zien,” zei Dennis, zich héél gemakkelijk in een clubfauteuil neervlijend.

„Neen,” antwoordde Stanfeld, „misschien niet. Maar mag ik vragen, waarom je hier komt?”

„Omdat ik je wilde zien,” luidde het antwoord. „Mij dunkt een zeer natuurlijke rede. Ik ben vanavond aangekomen, naar mijn hotel gegaan en heb er gedineerd. Toen dit afgelopen was, dacht ik, ik kon wel eens gaan kijken, hoe jij er uitziet. Een beetje grijszer geworden, wat dikker, maar overigens toch nog precies dezelfde!”

Hij lachte, een onaangename, krakenden lach, en Stanfeld's oogen schenen het gezicht voor hem te willen doorboren.

„Kies je bij voorkeur een dergelijk laat uur uit om je bekenden te bezoeken?” vroeg Stanfeld lichtelijk ironisch.

„Neen, dat niet, maar ik ben nu vijf jaar weg geweest en dat vond ik lang genoeg. Ondertuschen zul jij hier wel héél wat geld bij elkaar geschaapt hebben, want dat kleine zaakje zal je wel geen windeieren gelegd hebben. Tusschen twee haakjes, je hebt mij eigenlijk nooit verteld, hoe je dat zaakje precies hebt opgeknapt.”

„Welk zaakje bedoel je?” vroeg Stanfeld kalm, terwijl hij een verse sigaar opstak.

„Mijn beste Stanfeld,” zei de ander scherp, „tracht maar niet mij te overbluffen. Je hebt mij toentertijd 1000 pond gegeven om je te helpen en uit je vizier te blijven, of herinner je je dat niet meer?”

„Neen,” klonk het stug terug.

„Dan zal ik je gedachten eens wat opfrissen,” zei Dennis, terwijl hij zich vooroverboog. „Je had besloten je pupil Ethel Mayne te vermoorden, om je daardoor in het bezit van haar vermogen te stellen.”

„Ik geloof dat je de zaken een beetje verkeerd voorstelt,” antwoordde Stanfeld snel. „Vergeet niet, dat mijn vorige compagnon haar vermogen onachtzaam had beheerd en dat daardoor 'n groot tekort ontstaan was, dat op een of andere manier moest worden aangevuld, zonder dat de buitenwereld hiervan iets bemerkte. Jij wist te veel van de privé-zaken onzer firma, daarom moest je weg. Maar...”

„Maar,” onderbrak de ander brutaal, „daar gaat het niet over. Jij hebt, om de zaak in orde te maken, het kind van je vriend vermoord. En dat, terwijl hij haar en haar fortuin geheel aan je toevertrouwde.”

„Ik geloof,” zei Stanfeld koel, „dat je sigaar niet

heelemaal brandt en reikte hem een brandenden lucifer aan.

„Ja, het was een verduiveld geniaal plan,” vervolgde Dennis zonder zich van zijn stuk te laten brengen. „Maar wat schiet er nu nog voor mij over?”

„Jouw aanwezigheid hier is buitengewoon gevaarlijk voor mij. Daarom is het 't beste, dat je weer zoo gauw mogelijk verdwijnt.”

„Dat zal ik, daar ik niet twijfel of je zult de billijkheid van mijn verzoek erkennen. Alleen moet je me toch nog één ding vertellen. Hoe heb je het eigenlijk klaargespeeld?”

„Wat klaargespeeld?”

„Nou, om zoo'n meisje te vermoorden en haar lichaam spoorloos te doen verdwijnen, zonder dat daar iemand iets van merkt.”

„Ja, misschien heb je gelijk!” antwoordde Stanfeld nadenkend. „Het was in deze kamer...”

„Je bedoelt,” stamelde Dennis, „dat je haar in deze kamer vermoordde?”

„Ja zeker, alle bedienden waren naar bed en toen smoorde ik haar met een van deze kussens op den divan. Ze gaf geen kik en ik kan je deze methode dan ook warm aanbevelen. Vervolgens nam ik het lichaam op en begroef het in den tuin.”

„Groote hemel! Heb jij... jij dat meisje zóó laten verdwijnen, in jouw tuin?”

„Natuurlijk,” antwoordde Stanfeld, terwijl hij opstond. „Zet je hoed maar op, 't is een prachtige nacht en juist voldoende licht, om zonder moeite de plaats te vinden.”

De twee mannen liepen zacht de hall door en gingen door de keuken naar den tuin.

„Stil, maak geen leven,” waarschuwde Fred Stanfeld, „want de dienstbodenkamers zijn hier vlak boven.”

Dennis herinnerde zich dien donkeren tuin met zijn hooge boomen en slingerpaden, waarop zich thans donkere schaduwen afteekenden, en mechanisch volgde hij de krachtige figuur van zijn gids.

„Wat moet jij sterk geweest zijn,” monpelde hij, „om dat lichaam dezen heelen weg te dragen.”

„Ach, dat was niet zóóveel moeite,” klonk het fluisterend terug.

Reeds begon Dennis zich verwonderd af te vragen waar het graf zijn kon, toen Stanfeld eensklaps stil hield. In het onzekere licht, herkende men den omtrek van een ronden steenen wal.

„Zie je, wat dit is?” vroeg Stanfeld, terwijl hij met zijn hand naar de donkere silhouet wees.

„Goede hemel! Dat lijkt wel een put?”

„'t Lijkt geen put, het is een put!” bevestigde Stanfeld. „Hij wordt sinds lang niet meer gebruikt en niemand komt hier in de buurt.”

„G-gooide je — haar hier in?” vroeg Dennis huiverend.

„Kun je je een betere plaats voorstellen?” vroeg Stanfeld grimmig. „Hierin zal niemand gaan graven, vooral niet, daar geen mensch tijdens mijn leven in dezen tuin mag komen. Kijk eens naar beneden, Dennis, en probeer maar eens te zien, hoe diep hij is.”

Dennis boog zich over den rand en op hetzelfde oogenblik greep Stanfeld hem met een ijzeren greep bij den schouder.

„Waarom zou ik jou óók niet naar beneden zenden?” gromde hij in Dennis' oor, „dan heeft zij tenminste gezelschap!”

De kleine kromme man trachtte zich los te wringen, doch het was vergeefs. Het angstzweet parelde op zijn voorhoofd en gaarne had hij willen gillen, doch het was of zijn keel dichtgesnoerd werd. Eensklaps voelde hij zich weer op den grond belanden en hoorde hij den advocaat zachtjes lachen.

„Je ziet, hoe gemakkelijk het is, mijn waarde. Eén zwenking van mijn pols en je was op den bodem van den put aangeland, met je hoofd naar beneden, zoodat het onmogelijk voor je was geweest, geluid te maken!”

„Ik houd niet van die aardigheden!” sputterde Dennis, terwijl hij overeind krabbelde. „Het scheelde één haar of ik had mijn evenwicht verloren!”

„Dààr heb je gelijk in,” viel Stanfeld hem bij. „Dan zal je wel blij zijn, dat je nu nog op den beganen grond staat. Je ziet, niemand zou iets van jouw verdwijning hebben bemerkt.”

„Maar — hoe heb je dan de verdwijning van dat meisje kunnen verklaren?”

„Oh, — dat was gemakkelijk genoeg. Ik zette een raam open, gooide eenige dingen door elkaar

en liet voorkomen, alsof zij door jou geschaakt was. Ik zweeg erover vanwege het schandaal en zei dit ook tegen de bedienden, met dreiging van direct ontslag.”

Dennis antwoordde niet, voordat hij weer in de studeerkamer was teruggekeerd.

„Ik veronderstel nu, dat je mij voor mijn stilzwijgendheid terwege zult betalen. Dat maakt toch niets uit voor een rijk man zooals jij. Schrijf me gelijk maar een cheque uit.”

„Oh — daar is geen haast bij. Wil je misschien een whiskey-soda?” vroeg Stanfeld, terwijl hij een paar glazen voor den dag haalde.

„Je bent een duivel!” meende Dennis, die lijk-wit zag. „Maar voelde je je dan niet zenuwachtig, met zoo'n afschuwelijke daad op je geweten?”

„Neen, mijn zenuwen zijn gelukkig buitengewoon goed in orde,” meende de advocaat, terwijl hij kalm inschonk. „Vrees is een gek ding, mijn beste.”

Dennis zette het glas aan zijn mond en keek naar de sterke, massieve figuur tegenover hem.

„In ieder geval,” onderbrak hij na een korte pauze, „is het toch maar beter als je eerst mijn cheque uitschrijft, want 't is al over twaalfen.”

„Eén oogenblik,” zei Stanfeld, terwijl hij scherp luisterde. Buiten klonk het geluid van een claxon, en even later hield een auto voor het huis stil. Er klonken stemmen.

„Excuseer me een oogenblik,” zei de advocaat; „ik zal eens even gaan kijken.”

Hij verliet het vertrek en even later hoorde Dennis het geluid van een vrouwenstem.

„Heb je je prettig geamuseerd, lieveling?”

klonk het door de halfgeopende deur uit Stanfeld's mond

De deur ging wijd open en stevig gearmd kwam Stanfeld met een mooie, jonge vrouw het vertrek binnen.

Dennis wist niet of hij waakte of droomde, toen hij Stanfeld hoorde zeggen:

„Ethel, hier is een oude bekende van je, die je even wilde begroeten. Ik heb hem gevraagd te wachten tot je terugkwam. Je herinnert je toch nog mijnheer Dennis wel? Dennis, dit is mijn vrouw Ethel, — waarover wij den heelen avond gesproken hebben.”

„Ik-ik-ik... ben zeer blij u te zien, mejuffrouw... mevrouw... Stanfeld,” hakkelde hij, terwijl hij beurteelings rood en bleek werd.

Zij stak hem vriendelijk haar hand toe. „Het is lang geleden, dat wij elkander ontmoet hebben!” zei ze met een bekoorlijken glimlach. „Ik vind het buitengewoon aardig van u, dat u mijn man gezelschap hebt gehouden!”

„Ja, vind je niet?” grijnsde Stanfeld, het nietige mannetje voor hem — scherp aanzien.

„Oh, Johnny, het was zoo gezellig. Jammer dat je er niet bij was!” riep zij uit, zich naar den advocaat keerend en haar armen om zijn hals slaand.

„Fijn, lieveling, dat je je zoo goed geamuseerd hebt. Ga nu gauw naar boven, want het is hier reeds kil, dan zal ik mijnheer Dennis uitgeleide doen. Ik geloof, dat hij brandt van verlangen om weg te komen.”

Ethel zei Dennis goedennacht, en even later hoorden de beide mannen haar neuriënd naar boven gaan.

„Nu wil je zeker die chèque niet meer hebben, wel?” informeerde Stanfeld kalm.

„Zóó, zóó, dus je trouwde haar,” barstte de ander uit.

„Juist, en ik wilde je alleen eens laten zien, hoe een groote schurk jij wel was, door voordeel te willen trekken van een afgrijselijke misdaad. En de eenige reden, waarom jij moest verdwijnen, was, dat je de tekorten, die mijn vorige compagnon gemaakt had, niet aan de groote klok zoudt hangen, waardoor mijn naam en zaak groot nadeel zou zijn toegebracht.”

Dennis antwoordde niet, hij draaide zich om en met een harden slag viel de buitendeur in het slot.

* * *

Stanfeld sloot langzaam de deur op het nacht-slot. Op zijn streng, stug gezicht kwam een teedere uitdrukking, terwijl hij mompelde: „Stel je voor, ik de moordenaar van mijn lieve, kleine Ethel!”

Een jonge lijster, die niet aan hongerstaking doet.

"4711" Eau de Cologne

Verkoelend en opwekkend — Het ideale verfrischings-middel

Matt-Creme — geeft Uw huid de zoo begerde matte teint — Ideaal als ondergrond voor poeder • **"4711" Cold Cream** — De voortreffelijke reinigings- en massage-crème • **"4711" Tosca Compact** — Bijzonder fijn. In 12 verschillende kleuren • **"4711" Loose Poeder** — Gepartumeerd met den geur van "4711" Eau de Cologne of "4711" Tosca • **"4711" Eau de Cologne-Zeep** — Geurig — buitengewoon mild — overvloedig schuimend — duurzaam.

Tosca Eau de Cologne

Voor liefhebbers van een gepartumeerde Eau de Cologne. Zij vereenigt de verfrischende kracht van de echte "4711" Eau de Cologne met den betoverenden geur van "4711" Tosca.

4711 Eau de Cologne

Die leelijke vetpuistjes kunt U wegvegen

wanneer U ze even behandeld hebt met het meest eenvoudige, natuurlijke middel: Radox. Geen pijnlijk en gevaarlijk uitknippen meer. Met deze gemakkelijke Radox-methode kunt U de vetpuistjes onmiddellijk en volkomen verwijderen. U mengt daartoe een theelepel Radox in een glas goed warm water en bet de aangetaste plekken hiermede gedurende eenige minuten. Droog nu af met een zachte handdoek en U kunt de vetworpjes eenvoudig wegvegen. Gebruik hierna wat goede cold cream. Zorg dan, dat de vetworpjes voor goed wegblijven door voortaan steeds wanneer ge Uw gezicht wast, wat Radox door het water te mengen. Radox voegt aan het waschwater een hoeveelheid zuurstof toe, welke door de huidporiën dringt en deze grondig reinigt. En die zuiverende, geneeskrachtige zuurstof maakt het ontstaan van huidontsieringen als vetworpjes, puistjes, uitgezette poriën etc. verder onmogelijk. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts. per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209 Amsterdam-C.

RECLAME is het hart van den handel

CHRYSAANTEN

Verrijnde melkchocolade. Daarmede is onze bekende bloemenserie compleet.

RINGERS

Let op den naam!

Een Millioen

of 98.000 gulden

500.000 100.000
200.000 50.000

enz.

Fransche franken kunt U reeds Zaterdag 1 Juli a.s. winnen!

Trekking van door den Franschen Staat gegarandeerde loten Credit National 1920. Storting slechts drie gulden en U speelt reeds met een geheel lot mede, welke recht geeft op den geheelen prijs. 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 15.50. Iedere koper ontvangt de trekkingslijst gratis. Zond nog heden postwissel of Girostorting No. 135173 aan de firma J. Sanders, Commissionair in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag. Telefoon 116587

Een tweede geluk is reeds voldoende om...

Bestelt nog heden!!

Vasenol

WOND-EN KINDER-POEDER · BABY-CREME

"TROLA"
"trola"...

„Ik heb dit even weggenomen!"

„Als ik het zie, kan ik me beter herinneren wat ze van Everlasting gezegd hebben... Trola... Trola... Trolasolkleuren!... Die Everlasting schijnt de kunst van ons papegaaien, afgekeken te hebben... Laat een papegaai in het water vallen of in de zon zitten: zijn kleuren blijven zijn kleuren!

Maar baas boven baas: Everlasting wordt mooier door zon en water. Trouwens, tegen Everlasting's kleuren kan zelfs een papegaai niet op. Hoe ze dat voor elkaar krijgen, noem ik een raadsel! Een raadsel!"

Everlasting
KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL"-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt" - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

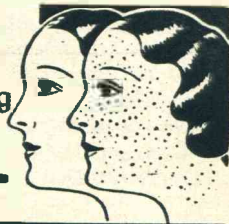
N.V. STOOBANDEFABRIEK VAN ENGELN & EVERS · HEEZE (N.B.)

Zomer-sproeten

verdwijnen spoedig door een pot

SPRUTOL

Bij alle drogisten.

Alle begin is moeilijk

Geeft Uw kind een tube Chlorodont-tandpasta en een tandenborstel. Toont het dan, hoe men de tanden op de juiste wijze poetst. Begint met dit onderricht, zoodra het kind zelfstandig een tandenborstel kan gebruiken. Alleen wie gezonde melktanden heeft, krijgt goede blijvende tanden. Nederlandsch fabriikaat. Tube 35 cent, groote tube 60 cent

Voor kinderen alleen Chlorodont

DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Meneer North," zei Alan met vollen eenvoud, „ik heb Beverly erg lief gekregen."

„Hm! Gewoonte...."

„Misschien. Maar ik geloof, dat het veel meer is. Toen ik haar pas kende, wist ik niet, wie zij was. Gezien de omstandigheden van ons huwelijk vermoedde ik natuurlijk, dat haar verleden.... 't daglicht niet goed kon velen. Maar al wist ik niets, toch ging ik van haar houden. Later heb ik gemerkt, dat zij.... van 't goede soort is — en daar werden mijn gevoelens nog sterker door.

En Beverly houdt van mij ook. In de drie maanden, dat ik dat wist, heb ik geprobeerd, niet aan October aanstaande te denken. Geen mensch denkt graag aan zijn dood. Toen ik dat contract met u aanging, heb ik mezelf trachten in te prenten, dat ik dien avond gestorven was, toen ik u bij Markstein gesproken heb. Ik heb door alles heen mijn best gedaan, om dat idee vast te houden. Ik heb gevochten, om mijn portie geluk aan te nemen, en het spookachtige idee van de toekomst uit mijn hoofd te houden.

Meneer North — u zult me gelooven: ik heb eerlijk mijn best gedaan. Maar 't is geen doen voor een mensch. Ik loop tegen de zevenentwintig; ik heb een half jaar de genoegens van het leven gesmaakt — en de zaligheid van de eerste liefde beleefd. Ik heb levenswil geleerd, ik heb gemerkt, dat ik leven wil, als 't u zoo juister klinkt — al was 't alleen maar, omdat ik weet, dat mijn dood nog meer verdriet zou brengen voor een meisje, dat in haar leven haast niet anders gehad heeft dan verdriet.

Ik krabbel niet terug, hoe dan ook; en ik heb geen plan, om 't te probeeren ook. Maar ik moest met u komen praten — wie weet konden we iets bedenken, waar u tevreden mee zou zijn, en dat mij het leven niet zou hoeven te kosten."

Hij spreidde zijn handen uit; zijn magere, meestal bleke gezicht getuigde van hartstochtelijken ernst, zijn stem trilde.

Eenige seconden lang keek North hem aan met zijn nietszeggende, vischachtige oogen.

„Wat wou je dan eigenlijk voorstellen?"

„Ik weet het niet. Maar absoluut zeker te zijn van zijn dood, onder zulke omstandigheden, is zooiets monsterachtigs...."

„Dat is het, begrijp ik. Eerlijk gezegd, jongeman, mag ik je wel. Ik zou liever hebben, dat je bleef leven. Maar" — zijn stem kwam krakend door de kamer — „'t gaat hier niet om gevoeligheden. 't Is een nuchtere zakenkwestie."

„Ja?"

„Mijn standpunt is dit: 't heeft voor mij hoegenaamd geen belang, of je levend of dood bent. Ik moet alleen eind October de som van honderdduizend dollar in mijn handen hebben, door deze transactie. Als je me dat bedrag kunt brengen — best. Dan zal ik 't je nooit meer lastig maken. Kun je 't niet — dan zal ik zorgen, dat onze overeenkomst volgens de letter wordt uitgevoerd."

North zei het kalm, zonder ophef. Het klonk even koel, even zakelijk, als wanneer Alan hem een boek of een effect te koop was komen aanbieden. Er sprak geen grein gevoel of menselijke sympathie uit zijn stem. Alan huiverde en boog het hoofd.

„U hebt 't voor 't zeggen, meneer. 't Spijt me natuurlijk...."

„Wat had je dan verwacht?"

„Dat weet ik zelf niet goed. Ik heb zoo'n beetje in een roes geleefd het laatste half jaar. U zult 't natuurlijk onzinnig vinden, maar ik had zoo'n vaag idee, dat u er misschien mee tevreden zou zijn, als ik u die ongeveer vijftigduizend dollar teruggaf, die u er in gestoken hebt."

„Dan ken je me niet."

„Of dat u misschien een schuldbekentenis voor de heele honderdduizend dollar zou willen aannemen, en me een bepaald aantal jaren tijd geven, om u te betalen."

„Dat is niet redelijk. Geld in termijnen interesseert me niet, en bovendien — wou je me genoeg laten nemen met een schuldbekentenis voor honderdduizend dollar van een man, die een half jaar geleden zelfmoord wou plegen, omdat hij geen boterham en geen stuk kleeren verdienen kon?"

Hier was niets tegen in te brengen, en Alan gaf dit toe.

„U hebt gelijk, meneer. Ik zeg nog eens, ik betwist heelemaal uw recht niet; daar kunt u zeker van zijn."

„Natuurlijk," antwoordde North grimmig. „Ik neem nooit risico; en ik vertrouw geen mensch."

„Daar kan ik van meepraten, meneer. 't Spijt me natuurlijk...." No. 12

„Wat heb je eigenlijk die zes maanden uitgevoerd?"

„Dat zult u wel even goed weten als ik."

„Je leven naar buiten — ja. Maar ik bedoel van binnen?"

„Eigenlijk een beetje laf geweest. Ik heb geprobeerd, me zoo te amuseeren, dat ik vergat...."

„Struisvogelpolitiek, hè?"

„Ja. Maar 't is me niet erg gelukt, daarom ben ik nu hier gekomen. Ik dacht, dat er misschien viel te praten...."

„Ik zeg nog eens: dan ken je me niet."

„Ik begin te leeren. Ik critiseer niet en ik veroordeel niet. Ik heb gezegd, dat u met een heer te doen had, en daar blijft 't bij. Als ik nu direct vluchten kon, deed ik 't nog niet."

North stond op. Klaarblijkelijk beschouwde hij het gesprek als geëindigd.

„Zoo mag ik 't hooren, Alan. Aan 't eind van de twaalfde maand zullen we de premie van het tweede jaar betalen. Daarna kunnen we praten over de manier, waarop je sterft."

Alan hield zich even koelbloedig.

„Zooals u wenscht, meneer. Iemand met uw hersens zal wel iets vinden, dat aan alle kanten safe is."

North ging met hem mee tot de deur. Alan waagde een laatste wanhopige poging.

„Is dat uw laatste woord, meneer North?"

„Natuurlijk."

„En mijn eenige kans is....?"

„Honderdduizend dollar. Je leven laat me koud. Als je me half October van dit jaar de contante waarde van die polis brengt, zal ik je al het geluk van de wereld wenschen."

Alan verliet het gebouw. De kille vlagen van midden-Maart snrpten door zijn kleeren en maakten hem doorkoud. Hij boog het hoofd tegen den wind in en trok den kraag van zijn jas dicht tegen zijn nek.

Het zooeven gevoerde gesprek leek hem onwerkelijk — onmogelijk. En toen hoorde hij zijn eigen lach, even heesch en koud als de wind:

„Honderdduizend dollar! O, had ik nu den moed maar, om laf te zijn!"

VIERENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Johnny was thuis, toen Alan binnenkwam. Zijn gezicht meldde den uitslag, nog voor hij gesproken had, en Johnny gaf met onstuimigheid zijn meening te kennen.

„'t Is een vervloekt schandaal, dat zeg ik!"

Alan ging zitten. Hij deed bewust zijn best, om de begrafenis-uitdrukking van zijn gezicht te krijgen, maar veel baatte het niet.

Beverly — met al haar zenuwen in trilling, al haar spieren in spanning, met heel haar wezen verlangend, om dien man te troosten — wachtte zwijgend. Maar Alan zag haar ziel door haar oogen schijnen; en gelaten, zonder bitterheid, gaf hij verslag van het gesprek, zoo, dat zijn verhaal North nog verontschuldigde. Eindelijk had hij uitgesproken, en het bleef een poosje stil in de kamer, tot Beverly sprak:

„'t Is kranig van je, om 't zoo op te nemen, Alan."

„Er zit niets anders op."

„Honderdduizend dollar!" Johnny was ontzet over de grootte van het bedrag. „Hij is met geen klein beetje tevreden."

„In dit geval mijn schuld, Johnny."

Het gezicht van den jongen betrok. Hij kwam naar Alan toe en legde een hand op zijn schouder.

„Ik zou ik weet niet wat voor je doen, ouwe

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den bende-leider Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood z'n schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar betreft de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen. Het blijkt nu, dat het leven van Johnny ook door North wordt bedreigd en dat Beverly gijzelaarster voor hem is. Alan besluit, nu hij zonder Beverly niet leven kan en het bestaan weer waarde voor hem heeft gekregen, North te gaan vragen hem genadig te zijn.

jongen. En ik ben 't, die profiteer bij dat ellendige zaakje! Da's een allergeonlukkigst idee voor me. Ik voel me zoo'n echten vunzen lafaard. Als je wilt probeeren, om weg te komen...."

"Dat doe ik niet."

"Stom genoeg van je. 't Is gewoon idioot, kalm te blijven zitten, tot ze je afmaken. Je zou je best met Beverly uit de voeten kunnen maken. Zou best meevallen, als we 't voorzichtig aanpakten. Tijd heb je in overvloed...."

"Nee. 't Lijkt je misschien overdreven, maar ik wil 't niet."

"Dan ben je een groote ezel — complimenten van mij. Is 't waar of niet, Bev?"

"Ik weet het niet." Haar antwoord kwam langzaam. "Ik heb er respect voor — voor de bedoeling... al weet ik niet, of 't wel juist is. 't Is heelemaal zoo'n onmogelijk geval, we zitten zoo leelijk in de klem...." Zij trok haar lippen tot een strakke roode lijn en haar oogen schitterden strijdlustig. "Je zult die honderdduizend dollar moeten zien te krijgen."

Johnny snoof spottend — en zag met verbazing, dat Alan Beverly ernstig aankeek.

"Ja. Ik moet 't in ieder geval probeeren."

"Laat eens zien.... 't Lijkt onmogelijk, maar...."

"Ik heb ooit gedacht, dat niets onmogelijk is. Misschien is 't zoo — met 't doel, dat ik nu heb."

Zij scheen na te denken over een idee. "Hoe staan we er financieel voor, Alan?"

"Hm! Ruw geschat hebben we nog twaalfduizend dollar. Dat is waarschijnlijk lang niet genoeg, om er iets mee te bereiken. Of we zouden 't moeten wagen met speculeeren...."

"Nee. Dat gaat niet." Beverly wendde zich naar haar broer. "Ga jij uit vanavond, John. Ik wil met Alan praten."

De jonge man nam zijn hoed en ging. Toen de voordeur dichtsloeg, liep Beverly de kamer door, en legde een kussen op den vloer bij Alan's voeten. Daar ging zij op zitten, en zij steunde met haar armen op zijn knieën.

Zijn lange, dunne vingers strekten zich uit en gingen gretig door haar haar. Hij boog zich eerbiedig neer, en raakte met zijn lippen de kruin van haar hoofd, en toen luisterde hij naar haar ernstig, opgewonden betoog.

"Alan, we moeten het onmogelijke volbrengen. Het kan niet — en toch moet het. Het wil te veel zeggen voor ons allebei. Je moet gaan werken, en hoe 't ook loopt, je moet je geen tijd gunnen om je af te vragen, of je hard genoeg vooruitkomt. Dat zou gevaarlijk zijn, want wonderen gebeuren er niet; en als je de winst gaat vergelijken met het totaal, dat je noodig hebt, tob je je gek."

"We moeten samen hard aan 't werk gaan, liefste; koppig werken, tot 't allerlaatste oogenblik toe. We kunnen deze woning houden, want North heeft de huur betaald — en Ellen ook, omdat ze in dienst van North staat. Maar we gaan allebei werken; je moogt geen neen zeggen! Ik wil helpen — al is 't op nog zoo'n nietige, onnoozele manier."

"Zou 't te doen zijn, Beverly?"

"Nee. Maar dat moeten we onszelf nooit meer toegeven. We moeten samen aanpakken, en doorzetten, en er nooit bij denken, dat 't niet kan. En jij moet werken, zooals je nooit gedacht hebt, dat je ooit werken zou, Alan — ochtend en middag en avond. Beleg je geld in jezelf."

"Wat voor werk?"

"Dat weet ik niet. Maar misschien zou je een baantje kunnen krijgen als agent voor zoo'n groote grondmaatschappij, die nieuwe terreinen begint te exploiteeren; ik zou zeggen, dat een man daar zooveel kan verdienen, als zijn talenten maar toelaten. Dat wil natuurlijk zeggen, dat je op provisie zult moeten werken. 't Is een hopeloze, onmogelijke taak, Alan, maar toch moeten we 't doen. Dat leegloopen kunnen we niet volhouden. De maanden slinken maar steeds — we moeten iets doen, al is 't nog zoo nietig en nutteloos."

Zijn armen gingen om haar schouders, heel, heel teeder. Hij bracht zijn lippen bij haar oor. "Je bent een wonder, lieveling. Je geeft me een gevoel, alsof zelfs die onmogelijkheid mogelijk is. Ik zal er morgen op uit gaan, om te zoeken. Ik heb een paar ideeën. Misschien.... wie weet?"

Zij keek hem in 't gezicht; haar oogen straalden.

"Alan, zou 't je een beetje helpen — als je me in je armen nam? Als je me kuste?"

Hij trok haar tot zich met een kracht, die haar verwonderde. Zij beantwoordde zijn kussen met een innigheid, die de zijne evenaarde — en toen liet hij haar los, en stond naar haar te kijken met brandende oogen.

"Ik zal slagen, Beverly."

"Je moet," antwoordde ze rustig.

Toen zij den volgenden morgen naar zijn bed kwam, was hij weg. Er zat een briefje op zijn kussen gespeld:

"Lieveling,

Ik wou je niet wakker maken. Maar ik ben uitgetrokken, om het gulden vlies te zoeken — en o! wat zal 't een zuiver goud zijn!

Alan."

Den heelen dag zat zij te luisteren naar de telefoon, maar zij hoorde niets van hem vóór 's middags vier uur. De voordeur ging open en hij kwam naar binnen gestormd, met een gezicht, dat gloeide van geestdrift.

"Ik heb 't, schat. Precies wat ik hebben moest — 't is een kans — geen groote kans, maar wie weet — als ik echt zoo'n bovenmenselijke kracht heb, als jij me hebt laten gelooven...."

"Waar? Wat is 't, Alan?"

"Grond. Bij Starr en Watkins — voor 't villapark Boschdel!"

Zij klapte in de handen van blijdschap. Zij wist, dat Starr en Watkins de grootste grond-speculanten van de stad waren — en Boschdel was de grootste en mooiste onderneming, die zij ooit hadden gehad: de ontwikkeling van een uitgestrekt villapark, aansluitend bij de deftigste woonwijk der stad.

"Ik heb een heelen tijd met Dan Watkins zitten praten. Hij scheen nogal in me te vallen. Eerst bood hij me een positie met salaris aan, maar 't scheen hem plezier te doen, dat ik daarvoor bedankte. Die perceelen gaan natuurlijk zoowat vanzelf — niet alleen, omdat die firma er achter zit, maar omdat 't heele plan zeker een succes wordt. En hij zal me vijf procent provisie geven. Ik weet niet waarom. Hij zei zelf, dat de gewone commissie op zulke eerste-klas-eigendommen haast nooit boven de drie procent gaat; maar hij wou mij nu eens goed aan den gang hebben zei hij. Je ziet, dat 't nu maar van mij afhangt, Beverly. De perceelen moeten gemiddeld vierduizend dollar opbrengen. Dus ik krijg tweehonderd dollar per verkocht perceel. Een grens is er niet — hoe meer ik verkoop, hoe meer ik verdien. En ik ben van plan, alle records te slaan. Ik geloof, dat ik 't kan."

"Je kunt 't, Alan. Ik weet, dat 't je lukken zal. Het moet!"

"Maar hij heeft me gewaarschuwd, dat 't misschien niet mee zal vallen. De meeste agenten zijn al jaren bij dat werk, ze hebben heele lijsten van menschen, die in aanmerking komen. Ik begin heelemaal vooraan — met niets. Ik moet heelemaal op eigen kracht werken."

Zij keek in zijn gloeiend gezicht; zij nam zijn hand tusschen haar beide handen.

"We zullen 't heel gelukkig krijgen, Alan."

Hij wierp het hoofd naar achter en lachte. "Gelukkig — en druk. En wat zal alles er heel anders uitzien, alleen al, door iets te doen, door te vechten — al is 't tegen nog zoo'n overmacht."

"En denk aan de belooning," fluisterde zij.

Ze veel hooi op haar vork.

VIJFENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Dan Watkins, de jongste deelgenoot in de firma Starr en Watkins, kwam het privé-kantoor van zijn compagnon binnen en ging zitten.

„Arthur,” zei hij grijnzend, „ik geloof, dat ik een kolossale stommitieit heb uitgehaald.”

„Klein kunstje. Vertel maar eens, hoe je 't dezen keer gedaan hebt.”

„Ik zal 't een beetje grof zeggen, Arthur — dan heb je den slag ineens te pakken. Ik heb net een jongen man tot agent aangesteld, op provisiebasis. Hij heeft nog nooit in grond gedaan, en hij heeft er absoluut geen verstand van. Ik heb hem niet alleen aangenomen, maar ik heb hem meteen aan den Boschdel gezet. Nee — wacht nu even, voor je uitbarst, en 't heele kantoor op stelten zet... ik heb hem vijf procent provisie beloofd.”

De voeten van Arthur Starr kwamen plat op den vloer neer. Hij sloeg de handen in elkaar en keek zijn compagnon vernietigend aan.

„En mag ik vragen,” zei hij vinnig, „waarom je die kolossale idioterie begaan hebt?”

„Omdat ik een voorgevoel had, dat 't zoo goed was,” antwoordde Watkins ernstig. „Zonder gekheid, Arthur — die jongeman had iets, waar ik niet tegenop kon. Hij ziet er keurig uit — echt een heer — en ontwikkeld ook. Goed gekleed, in de puntjes verzorgd. Maar... al ben ik nog zoo'n praktische, nuchtere zakenman — er lag een heel drama in zijn oogen, en een doodelijke ernst, die... enfin, 't was bijna niet menscheijk meer.”

„Een vod! Tegen vijf procent!” Maar Starr was toch onder den indruk; zijn scherts bemantelde een niet gering respect voor de voorgevoelens van zijn compagnon.

„Die man zal 't een heel eind ver brengen,” beweerde Watkins. „Daar twijfel ik geen oogenblik aan. Je moet maar eens kennis met hem maken.”

„Hoe heet hij?”

„Beckwith. Alan Beckwith. Hij was hier, toen ik kwam vanmorgen, en ik heb den heelen tijd met hem gepraat. Hij snapt alles direct, en hij heeft oog voor de hoofdzaken. Hij ging meteen 'n autootje koopen, om zijn mogelijke klanten erheen te brengen.”

„Dus hij lijdt geen armoe?”

„Heelemaal niet. Ik was zoo onnoozel, om hem een voorschot aan te bieden, maar dat wou hij niet hebben — en een vast salaris ook niet. Misschien ben ik hem daárom vijf procent gaan bieden, terwijl de anderen maar drie krijgen.”

Arthur Starr grinnikte. „Straks kom je nog met de boodschap, dat je dien gult in de firma wilt opnemen. Hij schijnt je gehypnotiseerd te hebben.”

„Eerlijk gezegd,” antwoordde Watkins, „heeft hij dat ook.”

Misschien was het dat geheimzinnige vuur, dat van hem uitstraalde, waardoor Alan van het begin af succes moest hebben. Het was een eigenaardigheid, die Dan Watkins nooit heelemaal heeft kunnen uitleggen — zelfs nooit voor zichzelf; en waar Arthur Starr den spot mee dreef — terwijl hij haar toch erkennen moest.

Hij had iets over zich — een zekere hevigheid, een hartstochtelijken ernst — dat zakenmensen, gewoonlijk zoo kortaf, noopte, naar hem te luisteren. Alan koos zijn patiënten slecht, en in 't wilde: hij liep eenvoudig de groote kantoorgebouwen af — en herhaaldelijk kwam hij in gesprek met menschen, die hoegenaamd geen interesse hadden voor den grond in den Boschdel. Met menschen, die al een eigen huis bezaten.

„U zult me toch niet willen wijsmaken, meneer Beckwith, dat zoo'n stuk grond een gezonde geldbelegging is?”

„Natuurlijk niet, meneer. Als u geen eigen huis wilt bouwen, hoef ik uw tijd niet verder in beslag te nemen.”

En dan waren er menschen, die het land hadden aan agenten en reizigers van welke soort dan ook, en er een wreed vermaak in schepten, zulke menschen te pijnigen. Die begonnen gewoonlijk met Alan op hun gewone manier, maar er zat iets eigenaardigs in zijn kalme, vastberaden houding, dat alle barsheid en grofheid belette; dat het gevoel gaf, alsof er dezen éénen keer gekocht in plaats van gesard moest worden. De man, die met Alan gesproken had, behield vaak een eigenaardig besef, dat hij in een zaak van buitengewoon gewicht was gehaald.

Alan gaf natuurlijk nooit uitleg van zichzelf; nooit bracht hij het persoonlijke element ter sprake. Hij greep zijn slachtoffer aan als een verkooper, die onwrikbaar gelooft aan de waarde van zijn artikel, en zijn ongewone, bijna speelsche manier, om zijn klanten te kiezen, bracht verbazingwekkend goede vrucht voort.

Op het kantoor verbaasde men zich, toen hij den eenen koop na den anderen tot stand bracht. In de eerste drie maanden arbeids had Alan gemiddeld twee perceelen per week verkocht.

„Ik geloof, dat die man gek is,” smaalde Starr. „Hij grijpt naar iemand uit de ijle lucht — en hij haalt hem binnen ook. Moet je die namen zien — de eigenwijste duitenpletters van de stad, en Beckwith laat hen netjes een contract teekenen. Als goud zoo goed. Ik zou 't nooit in m'n hoofd hebben gehaald, iemand op hen af te sturen. Hij is een wonder.”

„Heb ik 't je niet gezegd?”

„Och jij — met je stomme voorgevoelens! Ik wou, dat je 't maar eens mishad, dan leek je tenminste een beetje een mensch. Ik zou alleen wel eens willen weten — hoe lapt hij 't hem toch?”

„Met zijn oogen.”

„Bah! Je praat net, of 't een bakvisch is. Wie heeft er nu ooit gehoord van een man, die grond verkoopt met z'n oogen?”

„Hebben ze jou niet te pakken, Arthur?”

„Nou — wat zou dat dan nog? Ik ben in 't vak — en ik zie hem iederen dag. Nee, de oogen doen 't niet, Dan. 't Is iets veel diepers. Die Alan Beckwith heeft hartzeer. Hij doet heel wat anders dan grond verkoopen en geld verdienen — heel wat diepers. Dat zeg ik je! Ik weet niet, wat 't is, maar ik word er koud van — en ik zou zin krijgen, om hem te helpen.”

„Daar zou je de zaak een grooten dienst mee bewijzen. Waar die geheimzinnige kracht ook zit — 't levert resultaat op. Boschdel wordt al een dingetje van over 't miljoen. Ik denk er al over, om er naar 't Zuiden een paar blokken bij te doen.”

Starr kneep zijn oogen half dicht. „Denk je, dat we hem houden zullen?”

„Wat bedoel je?”

„Onze concurrenten zijn óók niet blind. Ze hebben natuurlijk 't oog op hem. Hij zal wel aanbiedingen krijgen.”

„Alan Beckwith is trouw,” zei Watkins stellig.

„Ja... En hij boert er zelf ook niet slecht bij. Als hij zoo doorgaat, maakt hij zijn eerste jaar al 'n twintigduizend dollar!”

„Ja, 't is sterk...”

Maar op datzelfde oogenblik zaten Alan en Beverly gebogen over vellen papier, die bedekt waren met cijfers.

„'t Wordt op geen stukken na genoeg, Beverly. Ik heb nu de beste maanden van het jaar gehad: April, Mei en Juni, de maanden, dat de menschen trouwen en naar eigen haard verlangen — en al lijkt twintigduizend per jaar heel mooi, in onze omstandigheden schieten we er niets mee op.”

Haar hand kwam op zijn arm neer. „We moeten volhouden, Alan. Je hebt jezelf gevonden. Je weet nu, wat je kunt. Je hebt er nog een reden bij, om te willen leven. Misschien heb je het beste seizoen achter den rug, maar daar staat tegenover, dat je er nu een massa meer van weet; je hebt nu ervaring — je moet nog veel meer bereiken.”

„Ik zal 't tenminste in dat vaartje van twintigduizend per jaar niet halen, schat. Daar kunnen we, als we er alle kosten en ons levensonderhoud afrekenen, tienduizend van opzij leggen — bij de twaalfduizend, waar we mee begonnen zijn. Een goede twintigduizend is voor Andrew North lang niet genoeg; hij heeft er al minstens vijfduizend méér ingestoken.”

„Maar als hij nu toch ziet, dat hij 't binnen zou krijgen...”

„Dat is een kans, natuurlijk. Ik weet niet... Enfin, ik zal hard doorwerken, en probeeren, het onmogelijke te bereiken. Wat is 't toch vreemd, Beverly — als 't morgen zijn moest, zou ik kunnen zeggen: ik heb toch nog een voordeeligen koop gedaan. Deze negen maanden hebben me heel wat gegeven: jou en je liefde, en zelfvertrouwen. Door de zorg en den angst heb ik de hoogere dingen beter leeren waardeeren. Zoo beschouw ik het nu, liefste. 't Heeft een nieuw mensch van me gemaakt, en als mijn leven er toch door verbeurd wordt, dan is 't nóg niet waardeloos geweest. En ik zou ten minste weten, dat jij niet onverzorgd achterbleef...”

„Toe, stil!” Zij bedekte haar gezicht met haar handen. „Als je spreekt over dat — zou ik vergeten, dat ik sterk moet zijn, en dat ik met je mee moet vechten; dan vergeet ik alles, behalve mijn angst, en dan ben ik zwak en dan wil ik huilen...”

„Je bent een wondervrouw, lieveling. Jij hebt me de kracht en den wil gegeven, om 't zoo aan te pakken. Maar is 't eigenlijk niet dwaas, dat jij ook nog blijft werken? Typiste, voor twintig dollar per week!”

(Wordt vervolgd.)

Ik ben „Bros“.

Makkelijk te onthouden, nietwaar? U ziet me vandaag voor het eerst, maar ik ben van plan nog dikwijls terug te komen. Om U telkens wat te vertellen van die lekkere Verkaade's Beschuit, die niet alleen heerlijk bros, maar ook zoo voedzaam en zoo licht verteerbaar is; 3 eigenschappen die U *bij elkaar* alléén vindt in Verkaade's Beschuit.

Lekkerder beschuit bestaat er niet en U zult er nooit een tegenkomen die oudbakken is! En waarom niet? Omdat ze er eenvoudig de tijd niet voor krijgt. Ze is op, vóórdát ze oudbakken worden kán. En nu begrijpt U natuurlijk ook, waarom mijn naam „Bros“ zoo geschikt bleek voor die beschuit!

**VERKADE'S
BESCHUIT**

ERASMIC Tandzeep
VOOR PARELWITTE TANDEN
FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD.
LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA
DEN HAAG.
X. ESD 321-0259A

**GEHEELE
VERDWYNING!**

513

EINDELIJK dan kunt U zich ontdoen van alle ontsierende overtollige haren op nek, beenen en armen.

Het ideale ontharingsmiddel is gevonden: het is Eau Taky!

Het scheermes dat de haren zelfs nog dikker deed terugkeren en de huid irriteerde heeft voor altijd afgedaan. Alle onsmakelijke en moeilijk te gebruiken crèmes, die dikwijls zeer onsmakelijk reken en niet geheel ongevaarlijk bleken, hebben eveneens hun onbruikbaarheid getoond.

Met Eau Taky alle voordeelen:

RADICAAL. - De haartjes zijn tot in de wortel verdwenen.

SNELLE WERKING. - In minder dan drie minuten hebt gij resultaat, zoodat ge ze kunt zien verdwijnen.

GOEDKOOP. - Met de kleinste hoeveelheid bestrijkt gij de grootste oppervlakte, en verdwijnen de dikste en het meest in het oog loopende haren.

SCHOONHEID DER HUID. - Bij gebruik van Eau Taky onthaart gij U, zonder achterlating van roode plekken, en zonder eenige onaangename geur. Probeer Eau Taky.

Verkrijgbaar in alle goede zaken à Fl. 0,90 de gewone flacon en Fl. 1,25 de flacon met applicator.

Kuypers & Co.
Prinsengracht 983
Amsterdam

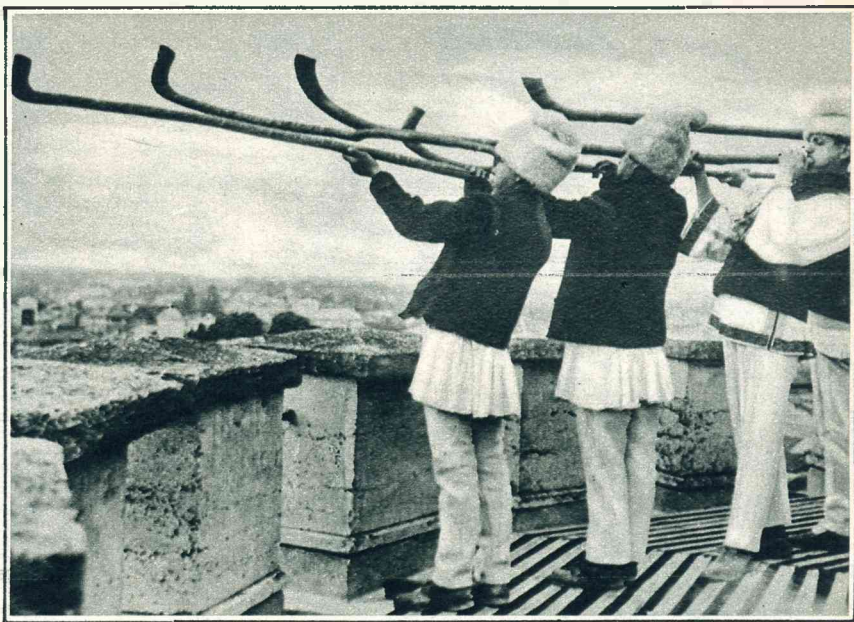
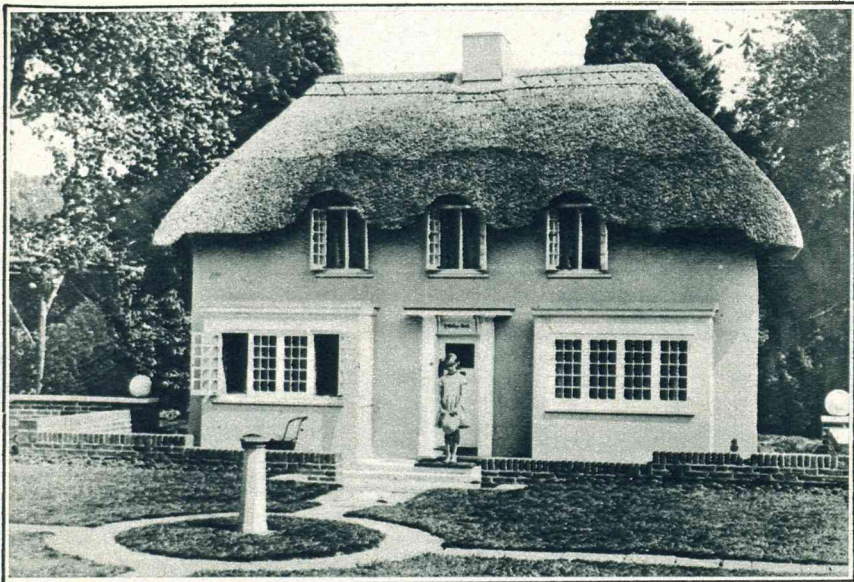

**EAU
TAKY**

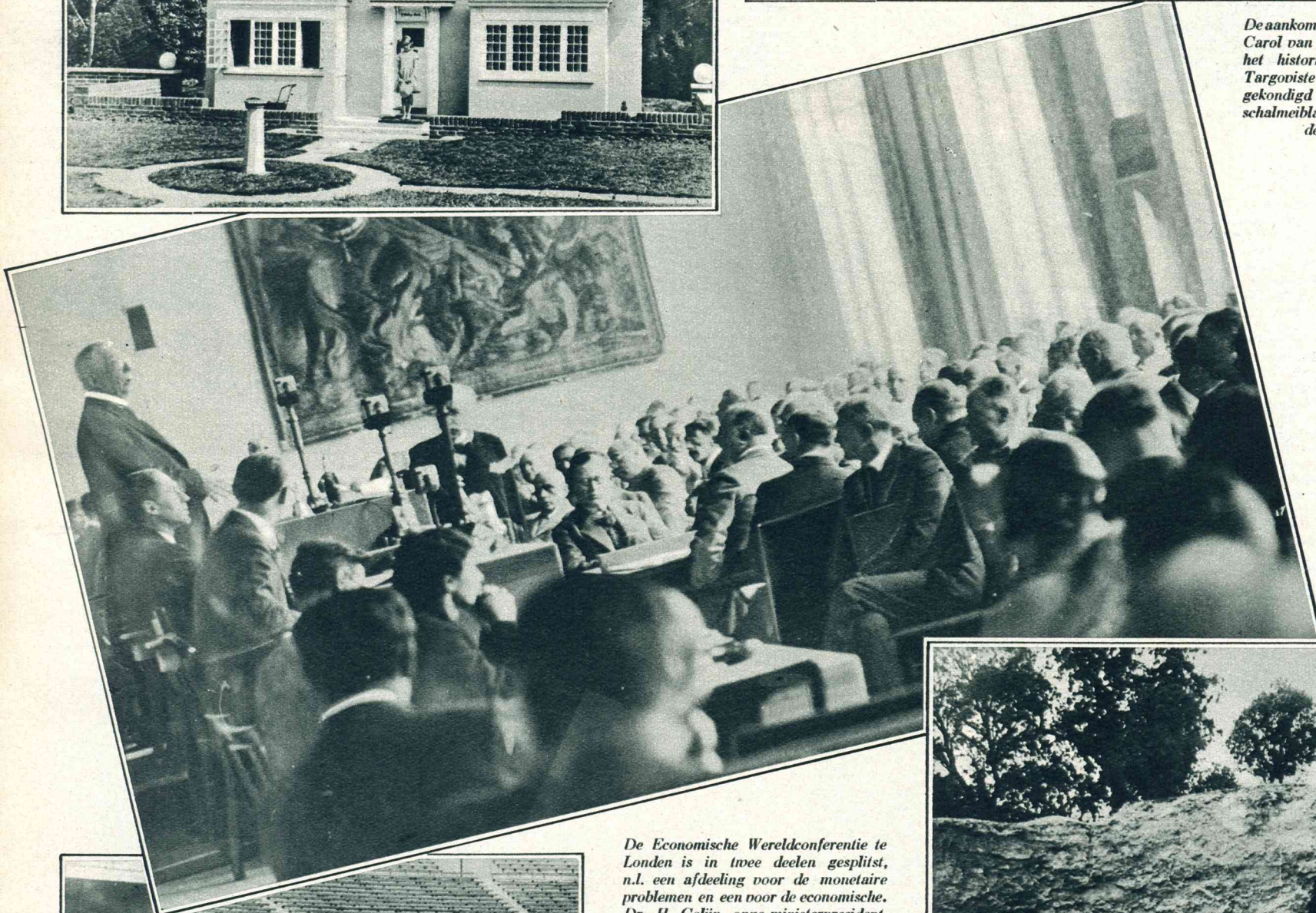
ABONNEERT U OP „DE STAD AMSTERDAM“

FOTO'S UIT HET BUITENLAND

De bevolking van Wales gaf aan de jonge Engelsche prinses Elisabeth dit poppige buitenhuisje ten geschenke. Nadat een brand het cadeau vernield had, bouwde men het woninkje weer op. Het prinsesje op de stoep.

De aankomst van koning Carol van Roemenië in het historische stadje Targoviste werd aangekondigd door vier schalmeiblazers in landelijke dracht.

De Economische Wereldconferentie te Londen is in twee deelen gesplitst, n.l. een afdeeling voor de monetaire problemen en een voor de economische. Dr. H. Colijn, onze ministerpresident, is gekozen tot voorzitter van de laatstgenoemde. Dr. Colijn aan het woord.

Een gek spelletje van de Californische politie-agenten, die natuurlijk juist op deze manier hun knapheid als schutter moeten toonen: tusschen de vingers van een collega schieten zij zes sigaren weg.

Een glijbaan voor paarden langs een ongeveer loodrechte heuvelhelling, die de leerlingen van de militaire ruiterschool bij Madrid moeten afdalen. Voor ruiter en paard is het een moeilijk kunstje, dat niet altijd zonder vallen wordt uitgevoerd.

Scène tussen het koningskind en Halewijn.

Ter gelegenheid van het internationale muziekfeest, dat te Amsterdam werd gehouden, ging in den Stadsschouwburg de première van het symbolisch drama „Halewijn”. Het dramatische gegeven is ontleend aan de bekende middeleeuwsche ballade „Halewijn”. Een koningsdochter wil 'n bezoek brengen aan heer Halewijn; na tevergeefs te zijn tegengehouden door haar vader, moeder en gasten, ontvangt zij de toetsing van haar broeder. Te paard rijdt zij erheen en na 'n liefdesscène wil Halewijn de prinses, gelijk alle vrouwen voor haar, doden. Doch de koningsdochter houdt hem met zijn eigen zwaard het hoofd af en brengt dit naar het kasteel van haar vader, waar een feestmaal wordt aangericht. Dan verschijnt Halewijn weder, die door het lied zal blijven voortleven. De tekst (libretto van Emmy van Lockhorst naar een gedicht van M. Nijhoff) was bij dit symphonische drama, zooals de componist zijn werk noemde, bijzaak; althans was zij volkomen ondergeschikt bedoeld aan de mu-

HALEWIJN

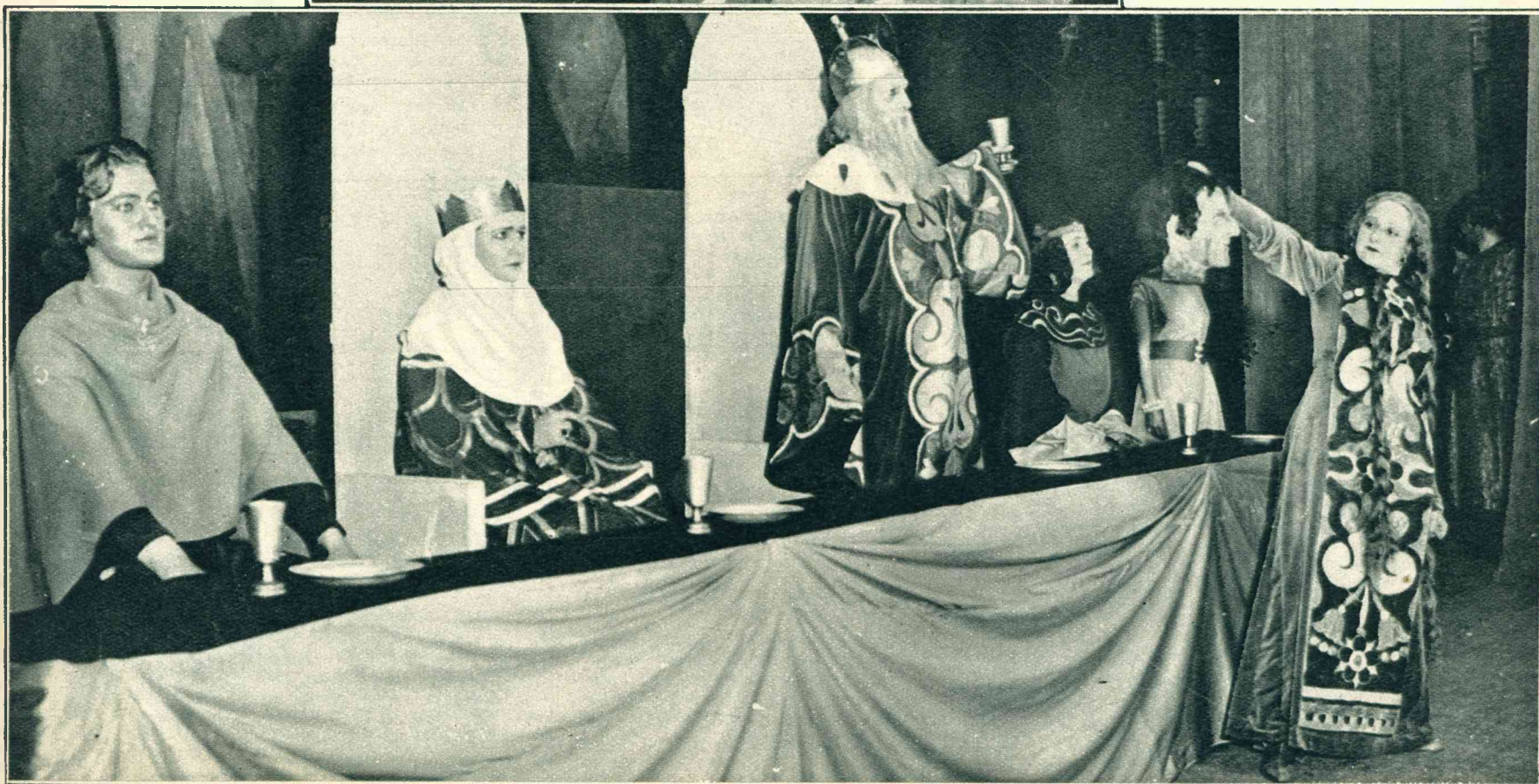
Sydney de Vries als Halewijn met het koningskind.

Liesbeth Sanders-Herzberg (het koningskind) met het hoofd van Halewijn.

ziek. De uitvoering van Willem Pijper's oeuvre geschiedde met medewerking van het Utrechtsch Stedelijk Orkest onder leiding van Pierre Monteux. Het succes van dezen in zekeren zin nieuwen kunstvorm was volkomen; de opvoering behoort niet alleen tot de hoogtepunten van het internat. muziekfeest, maar was tevens de belangrijkste gebeurtenis, sinds jaren, in het Nederlandsche muziekleven.

Hel feestmaal en de terugkeer van het koningskind (v.l.n.r. aan tafel W. v. Santen, S. v. Alphen, M. Plooijs, Suze Luger).

Probeert u dit ook eens!

Stel uw huid eens op de proef!
Strijk met den rug van uw hand
over uw gezicht. . . Is uw huid
nog soepel, maar toch stevig?
Of voelt zij stroef aan?

Zoo ja, dan is uw teint verwaar-
loosd. Masseer twee maal daags
gezicht en hals met het rijke
schuim van Palmolive zeep en
warm water. Spoel daarna af: eerst
met warm, dan met koud water.

Zorg er voor, dat deze massage
regelmatig en flink is. Hoe beter
het verzachtende schuim uw po-
riën binnendringt, hoe sneller u
de verrassende resultaten kunt
waarnemen.

De groote hoeveelheid olijfolie,
in elk stuk Palmolive verwerkt,
doet wonderen! Zij geeft
uw huid haar jeugd terug!

Branderige, stukgelopen of
kwalijk riekende voeten?

„SANPED” Voetenzalf

helpt afdoende, beslist onschad-
delijk en 6 maanden garantie.
Vraagt geh. vrijbl. bezoek van
den Hooftvert. J. G. HAMETER,
2e Helmersstraat 41, A'dam (W)

Vreeselijk!

de geur van overdadige
transpiratie en de leelijke
donkere plekken op de ja-
ponnen onder de armen.

Vrouwen van smaak vinden
het verschrikkelijk en nemen,
teneinde raad, haar toe-
vlucht tot middelen die
de transpiratie wegmaken.

Houd daarmee onmiddel-
lijk op. Het is ongezond in
hooge mate. Uw lichaam
lijdt er schade door, want
al die middelen vernietigen
de teere zweetklierjes.

Trannosan Odorex van Prof.
Polland herstelt de normale
functie van de ziekelijke
zweetklierjes. De transpi-
ratie wordt normaal d.w.z. heel
gering en niet merkbaar.

Ondervind de verfrissen-
de weldaad van dit
schitterende preparaat.

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

*

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN**

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

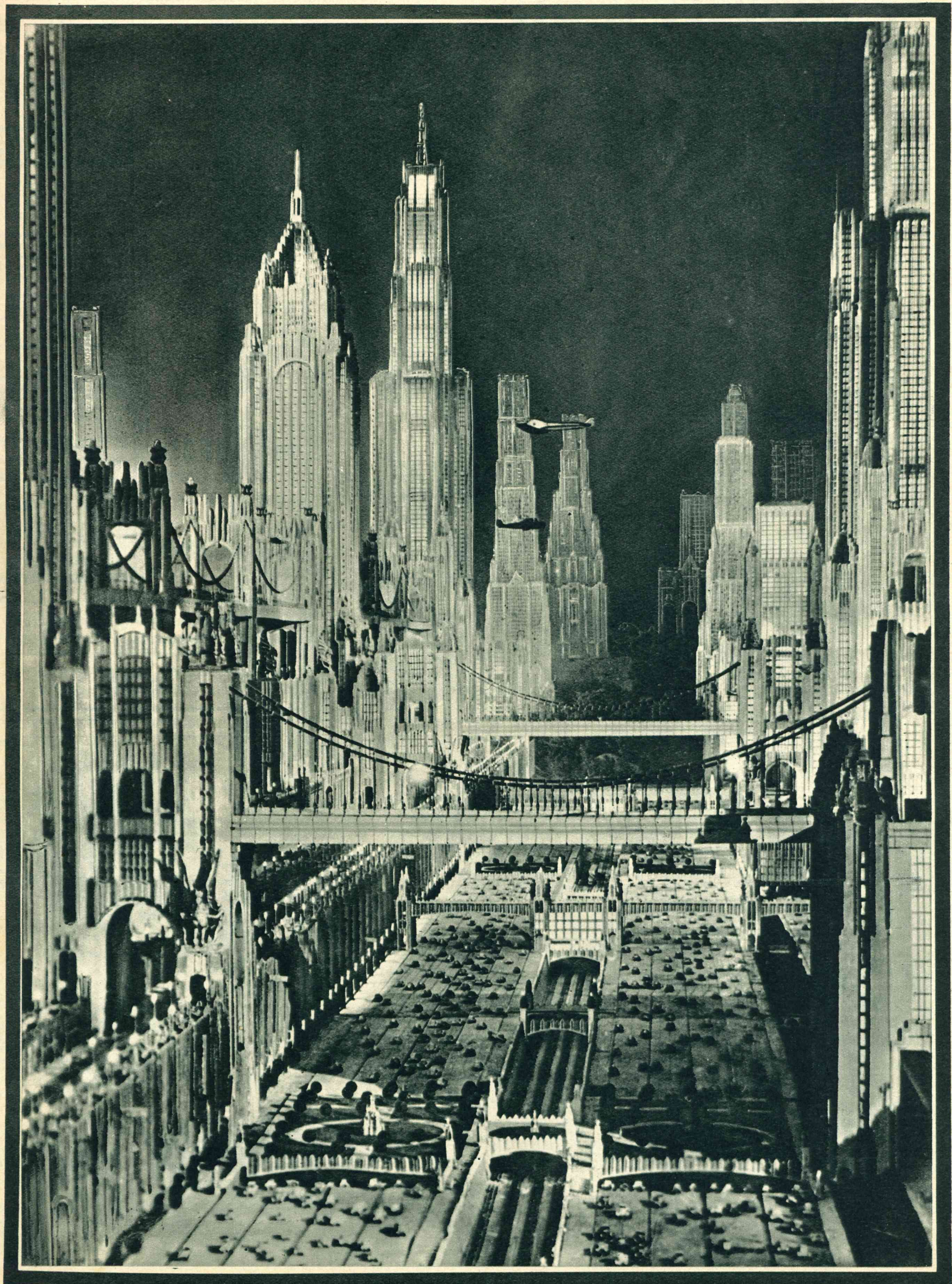

Zomer in het Leidsche Boschje.

LOSSE NUMMERS
15 CENT

DE STAD AMSTERDAM

13e JAARGANG No. 15
23 JUNI 1933

De stad der toekomst.